

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ОБЈАВЉИВАЊА ПРЕСУДЕ дана 16. априла 2019. године**

Председник већа: 16.04.2019. година, 13,37 часова.

Објављивање пресуде у предмету Вишег суда у Београду-Одељење за ратне злочине, К-По2 10/13 против оптужених Гавриловић Павла и Козлина Рајка због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ по оптужници Тужилаштва за ратне злочине, КТО број 7/13 од 04.11.2013. године, измењена дана 23.04.2018. године и 05.11.2018. године.

Констатује се да су на објављивање пресуде приступили:

Заменик тужиоца за ратне злочине Љубица Веселиновић.

Присутни оптужени: Гавриловић Павле и оптужени Козлина Рајко.

Браниоци оптужених: за оптуженог Гавриловић Павла?

Адвокат Никола Ханжек: За потребе записника, адвокат Никола Ханжек.

Председник већа: За оптуженог Козлина Рајка? Нисте се представили, Петровићу.

Адвокат Милета Митровић: За Гавриловић Павла, адвокат Милета Митровић.

Председник већа: И Милан Петровић за оптуженог Гавриловић Павла.

У судници су присутни: пуномоћник оштећених, адвокат Никола Чукановић.

У публици су присутна лица: Андијев Алберт, Боровњак Војо, Брковић Дамјан, Делић Божидар, Диковић Јелена, Добрица Борис, Вранцоли Деа, Даранцоли Дијана, Гаши Беким, Ивановић Бојан, Јанковић Иван, Кандић Наташа, Кљаић Марина, Михајловић Александар, Мушановић Мерис, Поповић Божа, Ристић Велимир, Рудић Филип, Спасић Саша, Станојевић Ненад, Трифуновић Дарко, Урошевић Милош, Видовић Зоран, Вујић Јован, Вуковић Златко, Жинић Ивана.

Устаните.

Након већања и гласања,

Веће је донело, а председник већа

У ИМЕ НАРОДА

Јавно објављује

ПРЕСУДУ

Оптужени РАЈКО КОЗЛИНА, са личним подацима као у спису,

КРИВ ЈЕ

Што је:

Дана 25.03.1999. године у селу Трње, општина Сува Река, за време немеђународног оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије – Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије, са једне стране и припадника наоружане војне организације тзв. „Ослободилачка војска Косова“ (ОВК), са друге стране, који се одвијао у времену од 1998. године до краја 1999. године, истовремено међународног оружаног сукоба између оружаних снага СРЈ и коалиције НАТО снага који се одвијао у времену од 24.03.1999. године до 20.06.1999. године, у селу Трње, општина Сува Река и целој територији тадашње АП Косово и Метохија, као припадник Војске Југославије, водник техничке чете Позадинског батаљона 549. моторизоване бригаде, Приштинског корпуса, кршећи правила међународног права прописана одредбама члана 3 став 1 тачка 1а Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (IV Женевске конвенције) и одредбама члана 4 тачка 1 и 2а Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних сукоба (Протокол 2), приликом извршења заповести команде 549. моторизоване бригаде од стране Позадинског батаљона бригаде, који се састојао у „блокади територије на линији тт357, село Трње, објекат Језеро, објекат Мистра, тт330, село Смаћ, тт.316, село Доња Србица, Ћерамида, заједно са деловима ЛАРД ПВО и спречавање било каквог извлачења шиптарско-терористичких снага преко својих положаја“ поступајући супротно садржини издатог наређења команданта Позадинског батаљона да запоседне одређени реон на ободу села Трње, ушао у село са њему тада потчињеним војницима, којима је наређивао и са њима заједно вршио убиства и телесно повређивање лица албанске националности који нису припадали ниједној од оружаних формација у сукобу и нису учествовали у војним операцијама, свестан да поступа супротно наведеним правилима хуманитарног права, на тај начин што је по уласку у село Трње са групом потчињених војника телесно повредио оштећеног Маљић Воција, цивила албанске националности, пуцајући у њега из аутоматске пушке, а затим је у дворишту Мусли Гашија наредио тројици присутних војника из своје групе да пуцају у цивиле којима је претходно наређено да седну у дворишту, по којој наредби су они поступили и пуцали у цивиле из непосредне близине из аутоматског оружја, из ког оружја је заједно са њима пуцао и оптужени Козлина Рајко и лишили живота Шефку Гаши, Хабибе Гаши, малолетног Фисника Гаши, малолетну Натуре Гаши, малолетног Емира Гаши, Шућери Гаши, малолетног Седата Гаши, Хирје Гаши, Љуљету Гаши, Селвете Гаши, малолетну Блерту Гаши, малолетну Лумтурије Гаши, Шћипе Битићи, малолетног Алтиона Битићи и Ћузиде Битићи, а наведеном приликом је Битићи Неџат телесно повређен,

-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ.

За које кривично дело га суд применом наведеног законског прописа и одредби члана 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

На казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година.

На основу члана 261, члана 262 и 264 ЗКП **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** оптужени да овом суду на име паушала плати износ од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под претњом принудног извршења, и на плаћање трошкова овог кривичног поступка, чија ће висина бити одређена накнадно посебним решењем.

На основу члана 258 став 4 ЗКП оштећени се **УПУЋУЈУ** на парницу ради остварења имовинско-правног захтева.

На основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП **оптужени ПАВЛЕ ГАВРИЛОВИЋ**

ОСЛОБАЂА СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да је:

За време немеђународног оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије – Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије, са једне стране и припадника наоружане војне организације тзв. «Ослободилачка војска Косова» (ОВК) са друге стране, који се одвијао у времену од 1998. године до краја 1999. године и истовремено међународног оружаног сукоба између оружаних снага СРЈ и Коалиције НАТО снага који се одвијао у времену од 24.03.1999. године до 20.06.1999. године у селу Трње, општина Сува Река и целој територији тадашњој АП Косово и Метохија, као припадник Војске Југославије (ВЈ) 549. моторизоване бригаде Корпуса Приштине, Позадинског батаљона, заједно са другим за сада НН припадницима Позадинског батаљона, кршећи правила Међународног права предвиђена одредбама члана 3 став 1 тачка 1-а Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године (IV Женевске конвенције), те одредбама члана 4 тачка 1 и 2-а Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба (Протокол II), као командант Позадинског батаљона 549. моторизоване бригаде, Приштинског корпуса Војске Југославије, наредио да се изврши напад на цивилно становништво и да се према цивилном становништву врше убиства, што је имало за последицу смрт најмање 31 цивила албанске националности и наносење телесних повреда које је задобило шест цивила, на тај начин што је дана 25.03.1999. године, у раним јутарњим сатима, непосредно пре почетка оружаног напада на село Трње, након доласка са војском и другим старешинама њему потчињеним, на брдо изнад села Трње, окупио своје потчињене старешине, међу којима је био и окр. Козлина Рајко и издао им наређење показујући руком на село Трње «Да не сме бити преживелих», што је према издатом наређењу значило убијање цивила – становника села, након чега су у више група, од којих је једну предводио водник окр. Козлина Рајко, ушли у село Трње и током акције напада лишили живота најмање 31 становника села и телесно повредили шест лица, која су се у том тренутку затекла у селу и која нису учествовала у непријатељствима, и то: окр. Козлина Рајко и његова група лишили живота 16 мушкараца, жена и деце, а телесно повредили два мушкарца у дворишту куће Гаши

Муслија; НН припадници Позадинског батаљона лишили живота једно дете и једну жену у кући Гаши Бајрама и то: Вотима Гашија (рођен 1991. године) и Шемсије Гаши (рођена 1958. године), а телесно повредили Ему Гаши и Аземине Бинаку, НН припадници Позадинског батаљона лишили живота шест жена и једног мушкарца непосредно иза куће Шабана Гашија и то: Бахрије Гаши (рођен 1939. године), мал. Бесарту Гаши (рођена 1986. године), Бехаре Краснићи (рођена 1977. године), која је била у другом стању, Ајмоне Гаши (рођена 1965. године), Рефије Краснићи (рођена 1950. године), Рахиме Воци и Рамадана Краснићија (рођен 1928. године), а телесно повредили Фетије Краснићи; НН припадници Позадинског батаљона лишили живота четири мушкарца на обали реке Трње и то: Шабана Гашија (рођен 1961. године), Хамзи Гашија (рођен 1964. године), Мухамета Краснићија (рођен 1935. године) и Рефки Реџаја; НН припадници Позадинског батаљона касније поподне, у дворишту куће Бајрама Гашија лишили живота Мемета Лиманија (рођен 1944. године), а испред куће Бајрама Гашија лишили живот Хаки Гашија (рођен 1927. године)

-чиме би као саизвршилац извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗЈ.

На основу члана 265 ЗКП оптужени Павле Гавриловић се **ОСЛОБАЂА** плаћања трошкова кривичног поступка и паушала и исти падају на терет буџетских средстава суда.

Седите.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО-7/2013 од 04.11.2013. године, а која је мењана дана 23.04.2018. године и 05.11.2018. године, оптуженима Гавриловић Павлу и Козлина Рајку стављено је на терет да су као саизвршиоци извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Оптужени Гавриловић Павле и оптужени Козлина Рајко испитани у истражном поступку пред замеником тужиоца за ратне злочине, на припремном рочишту и на главном претресу, изјаснили су се да не признају извршење кривичног дела за које су оптужени.

Оптужени Павле Гавриловић у датој одбрани је потврдио да је у време овог догађаја у селу Трње – општина Сува Река дана 25.03.1999. године био командант Позадинског батаљона 549. моторизоване бригаде Приштинског корпуса Војске СРЈ Указао је да намена моторизоване бригаде није извршење борбених задатака обзиром да није борбена јединица, него да овај батаљон обавља послове одржавања технике, снабдевања, спремања хране, транспорта, збрињавања повређених, односно позадинске послове. И у складу са тим, војници из састава Позадинског батаљона се не обучавају за извршавање борбених задатака, него се поред основне војничке обуке обучавају за извршавање задатака из делокруга послова тог батаљона. У складу са хијерархијом која је постојала и која се поштовала у војсци, он је наређења лично издавао свим командирима чета у саставу његовог батаљона. Обзиром да батаљон којим је командовао није био обучен за задатке наведене у оптужници, то он нити је добио такав задатак, нити је било шта у том смислу наредио. У време овог догађаја

Позадински батаљон 549. моторизоване бригаде имао је две чете, техничку чету – чији је командир био поручник Драгиша Јаћимовић и интендантску чету којом је командовао капетан Глигорић и два одељења, а оптужени Козлина Рајко био је водник и командир одељења за мототехнику и био је подређен командиру чете – Драгиши Јаћимовићу. Навео је у својој одбрани да је командир вода могао да преузме команду командира чете само када је командир чете био одсутан из било ког разлога и да је немогуће да то учини у присуству командира чете и да у присуству командира чете, водник преузме његову команду. Указао је да су војници и старешине имали војне маскирне униформе, а обзиром да су Позадински батаљон, да нису имали тешко наоружање, да нису имали противавионске топове, праге и друго, већ само пешадијско наоружање - пушке, пиштоље и бомбе. Од команданта бригаде Божицара Делића је у касарни у Призрену у поподневним часовима дана 24.03.1999. године добио задатак као и остали команданти батаљона у саставу ове бригаде који су у том задатку учествовали, да у сарадњи са 37. одредом Посебне јединице полиције из Ниша, Петом четом Посебне јединице полиције из Призрена, Четвртом четом Посебне јединице полиције из Ђаковице изврши деблокаду комуникације Сува Река – Ораховац и потпуну блокаду шиптарско-терористичких снага у ширем реону села Ретимље, да се са кружне основице разбију и униште те снаге на правцима напада и да се делом снага спречи преливање и извлачење ових снага са подручја Ретимља у шири реон Пагаруше и у села Трње и Лештане, а у даљем току да се обезбеди проходност комуникације и да се успостави контрола територије. Објаснио је да се радило се о великом задатку у коме је учествовало више хиљада људи, у коме су главну улогу имале полицијске снаге чији је био задатак чишћење терена, а да је задатак војних снага био подршка полицијским снагама. Његов батаљон добио је задатак снага за блокаду територије на линији тачка 357 село Трње, објекат „Језеро“, објекат „Мистра“ тачка 330, село Смађ, тачка 316 село Доња Србница, Терамида, а у извршењу тог задатка учествовали су делови Позадинског батаљона, чета везе, делови хаубичког дивизиона, део ЛАРД ПВО. Положај на коме су требали да буду војници под његовом командом приликом извршења овог задатка, био је тачно одређен, а требали су да блокирају територију и преливање ових непријатељских снага, односно оних који са те стране борбене јединице нападају, јер су они који су бежали, долазили на линију одбране коју је држао његов батаљон и они су имали овлашћење да на тој линији зауставе припаднике ОВК. Исте вечери дана 24.03.1999. године када је од команданта бригаде Божицара Делића добио задатак у касарни у Призрену, на основу добијене заповести, са задатком је упознао командира интендантске чете капетана Глигорић Слободана и командира техничке чете поручника Јаћимовић Драгишу и објаснио им је на карти где је њихова линија, обзиром да тај крај нико није познавао и одређено је да у извршењу тог задатка из његовог батаљона учествује четрдесетак војника са командирима чета, а он је наредио командирима чете да сваки од њих поведе по двадесетак војника. Да су Глигорић и Јаћимовић извршили његово наређење, утврдио је пре него што су кренули из Призрена, јер су га пре поласка на извршење задатка усмено обавестили да су одредили војнике и припремили их за задатак. Они нису имали обавезу да га обавесте о томе ко је од војника појединачно одређен, нити је он то знао. Када су у току ноћи 25.03.1999. године из Призрена кренули на извршење задатка, војници су били подељени у две групе од по двадесетак војника и неколико старешина и код једног и код другог командира чете и свако ишао са својом групом војника. У свим датим одбранама оптужени Гавриловић Павле негирао је наводе оптужнице, да је по доласку са војском и другим њему потчињеним старешинама на брдо изнад села Трње у јутарњим часовима дана 25.03.1999. године окупио своје потчињене старешине, међу којима и оптуженог Козлина Рајка и издао им наређење показујући руком на село Трње

„Да не сме бити преживелих“, а што је према наводима оптужнице према издатом наређењу, значило убијање цивила – становника села. Указао је, најпре, у одбрани датој у истрази пред замеником тужиоца за ратне злочине на записнику дана 11.07.2013. године да је том приликом на брду изнад села Трње потчињеним старешинама саопштио да се са војницима распореде на ободу брда, а што су они још од раније знали, да држе ту линију и спрече преливање непријатељских снага преко тог подручја и да воде бригу о својим људима. Потчињеним старешинама није наредио да са борбеним групама улазе у село Трње, нити је наредио да тог дана нико не сме остати жив. Село Трње и улазак у село Трње није ни спомињао и по његовим сазнањима припадници његовог батаљона у село нису улазили, нити му је познато да је тамо било припадника полиције, да је водник Рајко Козлина са својом групом улазио у село, нити да је учествовао у убиствима, да му Козлина у вези тога ништа није реферисао, нити га је неко други известио о поступању Рајка Козлине. О догађају у селу Трње и учешћу његове јединице, први пут је сазнао када је био у својству сведока одбране у предмету против генерала војске и полиције којима се судило у Хашком трибуналу за догађаје на овом подручју.

На главном претресу у односу на наведене околности оптужени Гавриловић Павле је изјавио да су на брдо изнад села Трње стигли у раним јутарњим сатима дана 25.03.1999. године, да се тада са тог места само село није видело осим једне или две куће, да он тада није окупио старешине међу којима и водника оптуженог Козлина Рајка, нити је показао руком на село Трње да не сме бити преживелих. Указао је да су у војсци сви од обичног војника до професионалаца били упознати са Женевском конвенцијом и да су знали да се наређења која су противна тој конвенцији не смеју извршавати, нити наређивати и да је једино у том случају дозвољено неизвршавање таквих наређења, да је и поред тога што је сваки војник и старешина кроз обуку знао како се користи оружје и да се то никада не чини против цивилног становништва, приликом сваког издавања задатка потенцирано да се поступа у духу правила службе, а никако да се дејствује према цивилном становништву. Осим наведеног, указао је да окупити старешине и издати им наређење за напад на село Трње и убијање цивилног становништва није било могуће, обзиром да у војсци постоји и поштује се хијерархија, да војници Позадинског батаљона нису били обучени за борбене задатке, нити су за њих били способни, а осим наведеног да и његов батаљон није имао борбени задатак, него да се са обода брда изнад села Трње спусте нешто ниже, запоседну и држе те положаје, што су командири чета Јаћимовић и Глигорић знали од претходног дана. По доласку на терен, на лице места, командирима чета је само рекао „Ту смо, задатак знате, на извршење задатка“, дакле, рекао им је да изврше заповест, а којом приликом осим Глигорића и Јаћимовића нико други није био присутан и није било могуће да неко буде присутан обзиром да је ситуација била ратна, а не мирнодопска, а војнике нису возили до самог положаја, нити су војници били поред њега и старешина Глигорића и Јаћимовића, већ су били на удаљености око 50 метара у возилима или изван возила и није постојала никаква могућност да осим наведених старешина неко чује оно што он њима двојици говори.

Навео је да све време извршавања овог задатка се налазио на врху брда југозападно од села Трње, да у село није улазио, да са места на коме се налазио, село се осим једне или две куће, није видело. Јаћимовић и Глигорић су му јавили након што су се са војницима спустили ниже да су запосели положаје. Били су распоређени не у подножју, него на ободу брда што је захтевала конфигурација терена, обзиром да је био одбрамбени задатак. Он је од Јаћимовића и Глигорића био удаљен 300 до 400 метара и

са њима је везу имао помоћу мотороле која је често ометана. У комуникација са њима на питања о стању на терену, обавештавали су га да је стање редовно и без проблема. Путем радио-везе он је извештавао команданта бригаде Божицара Делића да на терену на коме се налазе нема проблема, а да се било шта десило у његовом реону био би дужан да доставља писани извештај. Није упознат да се током боравка на терену дешавало нешто мимо његове заповести, да је неко мимо његове заповести преузео и руководио неком групом, а нема ни сазнања да је током боравка на терену било ко од припадника Позадинског батаљона напустио положај, што би било равно дезертерству, да је негде отишао, да је неког убио или неког опљачкао. О убиствима цивила током боравка на терену није имао сазнања, о томе га нису известили ни командири чета Глигорић и Јаћимовић, нити било од војника, а о дешавању у селу Трње сазнао је, као што је претходно навео током сведочења, војним и полицијским генералима у Хагу. Обзиром на хијерархију у војсци са оптуженим Козлином није имао комуникацију, док су се припадници његовог батаљона налазили на положајима, нити је по командном ланцу са Рајком Козлином требао да има било какав контакт, јер су са њим, као командантом батаљона, комуницирали и од њега су примали наређења командири чета који су даље издавали наредбе својима потчињенима. Због конфигурације терена и локације командног места он војнике и њихове претпостављене није могао да види и не може са сигурношћу да тврди да су се налазили на одређеним местима, мада сматра да су сва четири дана трајања задатка они били на тим положајима јер је природа задатка била таква да је било све опасно да се било где удаљавају.

Оптужени Рајко Козлина испитан у истражном поступку пред замеником тужиоца за ратне злочине, на припремном рочишту и на главном претресу изјаснио се да не признаје кривицу за кривично дело за које је оптужен, да је оптужница неоснована и неистинита, да није био командир борбене групе као што се то у оптужници наводи, да ниједног тренутка није улазио у село Трње, нити је било коме издавао наређење да пуца и убија. Сагласно наводима одбране оптуженог Гавриловић Павла у одбрани датој на главном претресу дана 28.04.2015. године изјавио је да по њиховом доласку на брдо изнад села Трње дана 25.03.1999. године оптужени Гавриловић Павле као командант Позадинског батаљона није потчињеним старешинама издао наређење показујући руком на село Трње, да је тада оптужени Гавриловић Павле по њиховом доласку на брдо изнад села Трње, саопштио задатак командиром његове чете Јаћимовићу, али да он није чуо шта му је Гавриловић рекао, да је након тога Јаћимовић њему и двојци, тројци присутних командира одељења издао задатак да заузму положај на десној страни обода брда на удаљености 400 до 500 метара изнад села Трње и да држе те линије ради блокаде територије и заустављања преливања припадника ОВК преко тог терена, обзиром да је недалеко од тог подручја била у току акција српских оружаних снага са циљем разбијања и уништења упоришта ОВК. Након заузимања положаја као командир одељења распоредио је четири или пет војника које је командир чете Јаћимовић одредио да буду под његовом командом, а који нису били из састава његовог одељења и све време се налазио на том положају, а током боравка на том терену није нигде силазио, нити се кретао осим обиласка војника који су му били додељени. Обилазио их је командир чете Јаћимовић, али не и командант батаљона Гавриловић Павле, јер није био близу њих, већ се налазио негде изнад, а командир чете Јаћимовић је имао обавезу да о дешавањима на терену преда извештаје команданту батаљона Гавриловићу. За време док су се налазили на терену два до четири дана, све време се чула пуцњава са свих страна, а у том периоду није видео ниједног припадника ОВК, нити било ког становника села Трње, јер се са положаја који су запосели село није ни видело, осим врхови првих кућа са леве стране,

а из тог села нико није пуцао. Задатак његовог батаљона није био да улази у село и да су ушли имали би проблема са припадницима полиције који би сигурно на њих отворили ватру јер нису имали никакву координацију. Да је у селу Трње било убистава цивила, сазнао је тек око 2000. године након сведочења у Хагу. Указао је у датој одбрани да ни са једним војником припадником Позадинског батаљона није имао проблема, осим са сведоком Дејаном Милошевићем против кога је сведочио пред Војним судом у Нишу током 2001.-2003. године у вези догађаја на Косову када је Милошевић ранио другог војника и сматра да је то што се сведок Милошевић против њега изјашњавао у овом поступку, могући вид освете због његовог сведочења. Командовање је функционисало по правилу службе од врха до најнижег извршиоца и обрнуто по командној хијерархији и он није могао да преузме команду командира чете приликом извршења одређеног задатка уколико је командир чете ту био присутан.

У чињеничном опису диспозитива оптужнице као кривично-правна радња извршења кривичног дела које се оптуженом Павлу Гавриловићу ставља на терет наводи се да је као командант Позадинског батаљона 549. моторизоване бригаде Приштинског корпуса Војске Југославије наредио да се изврши напад на цивилно становништво и да се према цивилном становништву врше убиства, што је имало за последицу смрт најмање 31 цивила албанске националности и доношење тешких телесних повреда које је задобило шест цивила. Наредбу је, према наводима у чињеничном опису диспозитива оптужнице, оптужени Гавриловић Павле издао на тај начин што је по доласку са војском и другим њему потчињеним старешина на брдо изнад села Трње, окупио потчињене старешине, међу којима и оптуженог Козлина Рајка, издао им наређење на тај начин што је показао руком на село Трње да не сме бити преживелих, што је, како је то у оптужници наведено, према издатом наређењу значило убијање цивила становника села.

Докази на којима заменик тужиоца заснива оптужбу у односу на оптуженог Гавриловић Павла су према наводима из завршних речи заменика тужиоца за ратне злочине: изјава сведока Драгише Јаћимовића, да је Гавриловић имао добар визуелни преглед, да је у једном тренутку погледао Гавриловића, а да му је он махнуо руком да крене на село Трње, да је оптужени Гавриловић морао имати радио-везу у оквиру своје јединице којом је командовао и да је сам Гавриловић у својој одбрани на главном претресу навео да је имао радио-везу са својим командирима, а да је то потврдио и сведок Дејан Милошевић изјавом да су сви официри имали радио-везу, да сведоку Величковићу органу безбедности према наводима његовог исказа није ништа познато о страдању цивила, а морало му је бити познато, на логичном закључивању да је оптужени Павле Гавриловић морао знати за настрадале цивиле у селу Трње јер је Позадински батаљон био задужен за санацију бојишта, да сведок генерал Божић Делић о убиствима цивила наводно не зна ништа, а морао је да зна, због ангажовања технике ради санације терена, да све то незнање и све ове чињенице указују на постојање договора наведених лица за избегавање кривичне одговорности и да наредба Павла Гавриловића да не сме бити преживелих, представља само разраду шире наредбе да се нападне село Трње, а незнање потврђује чињенице да је Павле Гавриловић издао наредбу да се село Трње „очисти“ и то на такав начин да се лише живота сви који су се у њему затекли. Указано је у завршној речи Тужилаштва, да је кривица оптуженог Павла Гавриловића поуздано доказана изјавом сведока Радивоја Мирковића да је чуо оптуженог Павла Гавриловића да је издао наредбу садржине „Овде данас нема нико да остане жив“, сведока Ервина Маркишића да је у два наврата чуо да је оптужени Гавриловић Павле наредио да се „очисти“ село, први пут када су кренули из школе из

Призрена, што је поновио и на брду речима: „Идемо у село да чистимо, да се очисти“, изјавом сведока Александра Стевановића да није чуо шта је оптужени Павле Гавриловић разговарао са старешинама по доласку на брдо изнад села Трње, ни да ли је и какво наређење издао, али да су након тога ушли у село, да су паљене куће, да су се догодили злочини. У завршној речи заменика тужиоца за ратне злочине посебно је указано да Други допунски протокол забрањује наређење да не сме бити преживелих, а у прилог закључку да и поред указаних околности и да нико од испитаних сведока није изјавио да је он покушао на било који начин да спречи оно што се десило, да је био револтиран због убијања цивила, да нема доказа да је замерио својим подређенима који су поступили супротно његовом наређењу, то све потврђује да је издао наредбу да се село „очисти“ тако што ће се убити сви који се у њему затекну.

По налажењу суда изнети став и закључци Тужилаштва о извршеним кривично-правним радњама оптуженог Гавриловић Павла описаним у диспозитиву оптужнице, не налазе упориште у изведеним доказима.

Сведоци Слободан Глигорић, командир интендантске чете позадинског батаљона 549. моторизоване бригаде и сведок Драгиша Јаћимовић, командир техничке чете позадинског батаљона 549. моторизоване бригаде у датим исказима су потврдили наводе одбране оптуженог Гавриловић Павла да је као командант батаљона наређење, односно задатак издао свим старешинама претходног дана у Призрену. Сведок Слободан Глигорић и у исказу датом у истражном поступку и на главном претресу детаљно је објаснио да је по отпочињању бомбардовања команда батаљона била дислоцирана у реон гарнизоне амбуланте која је била у саставу касарне Призренске бригаде али издвојена преко пута касарне на уласку у град Призрен, да је дана 24.03.1999. године команда бригаде у Призрену на челу са командантом пуковником Божидаром Делићем позвала у поподневним часовима око 15 h команданте батаљона дивизиона и команданте самосталних чета из бригаде на командно место у граду да приме задатак, да су он, поручник Јаћимовић, Станковић Саша или Славиша – командир транспортног, аутомобилског одељења и заставник Стево Бачак, командир ватрогасног одељења добили задатак, односно наређење од командира позадинског батаљона оптуженог Гавриловић Павла након што је он примио задатак, који им је саопштио у просторијама где је била ординација управника амбуланте у вечерњим часовима између 21-22 часа, а који је подразумевао да у раним јутарњим часовима око 03 сата ујутру у зависности од тога колико им је времена било потребно да стигну, један део позадинских јединица интендантске чете, техничке чете, аутомобилског, транспортног одељења изврши марш правцем Призрен, село Љубиште, село Новаке према Сувој Реци у реон села Трње. Командант Гавриловић Павле им је то прочитао из писменог наређења команданта бригаде, да поседну положај на ободима села Трње ради затварања правца за извлачење терористичких снага на главном правцу дејства српских борбених јединица преко села Мамуша и села Ретимље, преко њихових важних положаја изнад села Трње. Наредба је била из чијег ће састава формирати јединицу од око тридесет војника и ту у Призрену је разрађено како ће деловати. Приликом издавања задатка у ординацији осим поменутих старешина и оптуженог Гавриловића, није више било никога када је оптужени Гавриловић издавао наређење које је примио од команданта бригаде тада пуковника Божидара Делића. Након тога задатак је дефинисан војницима и по обичају питани су да ли се добровољно јављају, а у ту гарнизону амбуланте јавило се око тридесет војника. Гавриловић Павле није отишао код гарнизонске амбуланте и војницима издао наређење, већ је хијерархија испоштована у потпуности. По доласку у реон Виногради изнаде села Трње, по изласку

из камиона и по искрцавању групе повео је своју групу лево од села по инструкцији коју је показао полицајац на ободу брда. Није било никаквог посебног окупљања поново, нити наређења, већ су само на терену спровели задатак који су добили у Призрену. Капетан Гавриловић није издавао задатке у реону винограда, већ у Призрену. Категорично је оповргао наводе да је оптужени Гавриловић наредио да се изврши напад на цивилно становништво и да се према становништву врше убиства, наводећи да од добијања задатка у Призрену више никакав контакт, никакву везу није имао са оптуженим Гавриловић Павлом, што их је и довело у проблем предзадњег дана, јер је по њима самима дејствовала њихова јединица. Запосели су положај по задатку добијеним у Призрену и кодираној карти и у 06 сати су били у готовости за евентуално дејство у случају извлачења и од тада до 29.03. нису имали никаквих покрета, нису добијали задатак ни за извлачење, ни дејство, ни напредовање.

Сагласно исказу сведока Слободана Глигорића, сведок Драгиша Јаћимовић у исказу датом у истражном поступку је потврдио да је дана 25. марта, дан после почетка бомбардовања, по њиховом доласку на територију где није било кућа, већ су били воћњаци и шума, испод којих се пружало неко село, тадашњи командант позадинског батаљона капетан Гавриловић позвао старешине и дат им је задатак да врше обезбеђење, односно блокаду тог потеза од евентуалног извлачења непријатељских снага за које се претпоставило да их има доле у селу и на потезу Сува Река, да им је речено обзиром да као позадински батаљон нису имали превише искуства у свему томе да запоседну положаје, да практично буду ту и да чекају даља наређења. По доласку нису се ни распаковали, само су узели најнужнију опрему и наоружање, а командант Павле Гавриловић је позвао старешински састав, поделио војску у пет група, прво је дао задатак капетану Глигорићу да са својом групом војника поседне положаје на 300 до 500 метара лево од села, он је добио задатак да поседне положај на самом рубу села са леве стране практично прва линија са леве стране села, а затим је позвао водника Козлину, Недељковића, сада покојног Фејзића којима је издавао задатке, а наређење капетана Гавриловића је било да изврше марш покрет. Навео је да капетан Гавриловић није помињао никакво село, да је рекао да иду у правцу Суве Реке и да на положају изврше обезбеђење, да се утврди да чекају наилазак непријатељских снага, да буду ту и да прате евентуално појављивање тих заосталих снага из тих крајева и евентуално да реагују ако те наоружане снаге буду кренуле ка Призрену. Када су он и Глигорић кренули видео је да остали завршавају брифинг разговор код капетана и да крећу. У исказу на главном претресу сведок Драгиша Јаћимовић се детаљно изјаснио у односу на околности добијања задатка да је у ноћи 24./25. март док су се налазили у Призрену био у групи старешина када је командант батаљона капетан прве класе Гавриловић Павле издао старешинама прво наређење, односно задатак приликом поласка на терен, које се односило на то да иду у маршовској колони у правцу села Новаке, да је требало да запрече одређени правац, да се не сећа ко је тада све био присутан од старешина, али је сигуран да су били присутни сви који су пошли на задатак тог јутра, да не може да тврди поуздано и да мисли да је Павлу Гавриловићу наређење за ту акцију издао неко од надређених, а непосредно надређени старешина му је био командант бригаде пуковник Делић. Поновио је наводе претходног исказа да је командант батаљона Гавриловић Павле по доласку на положај изнад села Трње окупио старешине, да су војници остали удаљени од њих код возила, да им је тада практично поновио задатак сада конкретно на терену који се састојао у томе да са својим снагама запрече лево од тог сектора и десно до тог сектора. Било је неколико њих старешина и сваки је појединачно добио по неколико војника у задужење, а задатак им је био да спрече преливање непријатељских снага јер је постојала индиција да су се налазили испод

њих. Он је војницима пренео да поседну реон и да даље прате његова наређења и пренео им је шта му је наредио капетан Гавриловић. Његова група апсолутно није добила наређење да се врши напад на цивилно становништво и да се према том становништву врше убиства. Сваки од старешина са 5-6 војника имао је свој сектор, обзиром да су били распоређени у реоне и задатак се односио искључиво за реон, за који су били одговорни на ширину фронта, а Гавриловић им је рекао: „Иди тамо, буди у том делу и прати ситуацију, одговоран си за тај део“. Није било никаквог наређења у вези састава група и свако је сам изабрао војнике са којима ће ићи.

Сагласно наводима исказа сведока Слободана Глигорића, сведок Драгиша Јаћимовић је описао задатак који су имали, да је њихов задатак био да буду одступница, да запрече један правац могућег извлачења непријатељских снага како су их они тада називали шиптарских терористичких снага герилаца који су могли да се извлаче обзиром да је била у току широка акција и да су они као позадина имали задатак да буду ту као брана, као тампон зона од могуће појављивања непријатељских снага. Чуо је да су капетан Глигорић и покојни водник Фејзић имали задатак да запрече леви сектор – шуму која се наслањала на село са леве стране. Поред Глигорића који је постављен крајње лево, је постављен покојни Фејзић, а он је био следећи са својом групом војника и тако редом. Ништа му нико конкретно није рекао, осим да у реону који му је додељен прати ситуацију и да одговара за војнике, а није била тема да било ко треба да уђе у село. Као и сведок Слободан Глигорић, и он је потврдио да ни у једном тренутку, ни у било ком делу положаја није чуо, нити је видео да је капетан прве класе Павле Гавриловић издао наредбу да не сме бити преживелих и показао руком према селу. Знали су да се припадници ОВК налазе у Дреници и да се широка акција у том тренутку одигравала, да постоји село Оптеруша и село Ретимље где је њихова база, да ће се вероватно одатле негде извлачити, али се није знало где и требало је да се спречи њихово извлачење и да се спречи пресек комуникација Сува Река – Призрен, односно њихов улазак у реон Призрена. Сведок Драгиша Јаћимовић је у свом исказу објаснио и да су села Трње, Мамуша, Ретимље, Сува Река и Студенчане у једном кругу у неком одстојању од 3, 5, 7, до 10 километара максимално. Након поделе група сваки од старешина који је добио задатак је отишао код своје групе војника, узео своју војску и отишао на извршење задатка.

Сведок Драгиша Јаћимовић у свом исказу је објаснио и да је командант батаљона по њиховом одласку остао на брду изнад њих, да су се они спустили доле ниже од њега, да су поред група капетана Глигорића и водника Фејзића које су се налазиле лево од њега и нису ни силазиле у село, што му је познато јер би то могао физички да примети, постојале још три групе које су водили водник Козлина, водник Стојановић и водник Недељковић који су били најдесније, те је група оптуженог Рајка Козлине била две до три групе десно од њега. Изнад њих се дешавала шира акција, у тој акцији учествовале су снаге војске и МУП-а, Посебних јединица полиције из правца Суве Реке које су ушле са истока из правца Суве Реке бар на два до три километра удаљености од њих.

Сведок Драгиша Јаћимовић је исто тако објаснио и да се са тог почетног положаја видела једна трећина села Трње, а не и цело село, да је ово село било дугачко, да је по дужини имало два до три километра са њихове десне стране, обзиром да су били на левом ободу села. Супротно закључцима Тужилаштва, на основу изјаве сведока Дејана Милошевића да су сви официри имали радио-везу, да је оптужени Павле Гавриловић морао имати интерну радио-везу у оквиру своје јединице којом је

командовао, и указивања Тужилаштва да је сведок Драгиша Јаћимовић у свом исказу изјавио да је Гавриловић имао добар визуелни преглед, сведок Драгиша Јаћимовић је у исказу датом у истражном поступку изјавио да у моменту када је зачуо пуцње већ губио визуелни контакт са капетаном Гавриловићем јер нису имали средства везе и да нису били ни у каквом контакту, нити су имали радио уређаје, а да му је капетан Гавриловић замахнуо да настави покрет ка селу, да је лично схватио да се ради о уочавању непријатељских снага и да је својим војницима да би их сачувао, рекао да већ имају зону и наставили су уз руб села. Сведок Јаћимовић је у свом исказу био јасан и одређен да након што је видео људе који трче ка потоку и војнике који пуцају на њих, којима је викао да то не раде, да је са војницима остао ту, да нису имали средства везе да било кога о било чему обавештавају, да се његова група војника уплашила, да нису знали шта да раде и да су се удаљили од села на леву страну и отишли на неку локацију где су чекали. У исказу датом на главном претресу потврдио је и да са групама подофицира које су се налазиле десно од њега оптужени Козлина, Стојановић, покојни Недељковић нису били у његовом видном пољу и да са њима није имао ни радио-везу, ни визуелни контакт. Сведок Слободан Глигорић сагласно исказу сведока Драгише Јаћимовића у исказу датом у истражном поступку и на главном претресу је изјавио да нису комуницирали путем радио-везе, а у исказу датом пред замеником тужиоца за ратне злочине детаљно је објаснио да са командом нису имали комуникацију радио-везом „масонкама“ које су имали, јер нису биле декодиране, тако да су се чули непријатељи у разговору и комуникацији, а не и старешине између себе. Суд је ценио наводе исказа сведока Јаћимовића на главном претресу, да након заузимања положаја, како им је то наредио Гавриловић, Гавриловићу није јавио да су положаји заузети јер је он имао добар визуелни преглед где се они налазе, те налази да је неприхватљив став Тужилаштва као што то тужилац наводи у завршној речи, да се на основу ове изјаве сведока Драгише Јаћимовића поуздано може закључити да је оптужени Гавриловић Павле морао са положаја где се налази видети групе којима командује, а имајући у виду да је сам сведок Драгиша Јаћимовић у свом исказу на главном претресу изјавио да се он са својим војницима након што су зачули пуцње, спуштали ниже ближе селу и практично ушли у леви сектор села да би идентификовао да ли су то пуцњи њихових суседних група или пуцњи акције из правца Суве Реке од Посебних јединица полиције, а из исказа сведока Слободана Глигорића са главног претреса се утврђује да је према добијеном задатку техничка чета са командиром поручником Јаћимовићем била распоређена на ободима брда изнад села и да је са својом групом био ближи Гавриловићу од њега. Стога сама чињеница да је оптужени Гавриловић Павле са свог командног места могао да види сведока Јаћимовић Драгишу на положају који је према датом задатку запосео, не потврђује априори да је оптужени Гавриловић Павле имао потпуну визуелну прегледност кретања свих војника ангажованих на овом задатку и уколико су мимо датог задатка били у селу, а не на положају који су по задатку који им је издао требали да поседну. И сведок Драгиша Јаћимовић у свом исказу је навео да се са тог почетног положаја видела једна трећина села Трње, а не цело село, које је било дугачко по дужини два до три километра са његове десне стране док се налазио на левом ободу села. Осим наведеног, сведок Драгиша Јаћимовић је на главном претресу изјавио да је са командантом Гавриловићем тада комуницирао само путем курира, да је курир био тај који се након ових догађања у селу и поред реке појавио после извесног времена у реону где су они били, да му је он рекао да је то што се њих тиче, да се они налазе ту, да он може команданта да извести да су они ту где јесу и да је тиме завршено. На питање суда да ли је команданта Гавриловића обавештавао о дешавањима преко тог курира изјавио је да га је обавештавао када се то завршило тог поподнева, односно вечери, да је курир дошао да их обиђе и да им каже где да преноће

и формирају логор и да је он тада, а можда још неко нешто рекао али да се не сећа да је тада рекао куриру Милошевићу да је ту било пуцања и жртава, да са њихове стране нико није повређен и да нема жртава, а да претпоставља да је то знао и капетан Гавриловић, а куриру није рекао ко је пуцао у те цивиле, јер у то није био сигуран. Обзиром на ове све наведене чињенице неприхватљив је по налажењу овога суда став Тужилаштва да је оптужени Гавриловић Павле са брда могао видети шта се дешава било где у селу, да је имао радио-везу и да је свакако био упућен и обавештен шта се дешава у његовој близини и да би у случају да је издао наредбу која се односи на чишћење села од терориста, свакако интервенисао и спречио да његови војници даље убијају цивиле.

О поступању оптуженог Гавриловић Павла по доласку војске у реон виногради на брду изнад села Трње изјаснили су се сви испитани сведоци, војници Позадинског батаљона. Сведок Дејан Милошевић који је у исказу на главном претресу изјавио да је пар дана након овог догађаја било наређено да се иде на терен, да је он као и 5-6 војника то одбио и да су од водника Козлине, Гавриловића и Јаћимовића добили шамаре, те свакако он није сведок који би тежио олакшању процесног положаја оптуженог Гавриловић Павла, испитан пред замеником тужиоца за ратне злочине дана 16.07.2013. године изјавио је да није чуо да је оптужени Павле Гавриловић издао неку наредбу старешинама, нити да су то чули војници. Пре него што су ушли у село, њему је лично Козлина рекао да улазе у село, да у селу можда има терориста и имали су наређење да пуцају, а да он налази да је сигурно то Козлини наредио неко други, мада он то није чуо. На главном претресу сведок Дејан Милошевић изјашњавајући се на ове околности, изјаснио се да је по доласку на брдо Гавриловић Павле издавао наредбе Козлини и Јаћимовићу али не и њима војницима, да је њих окупио мало даље пар метара од војника, да су причали, али да он није могао да чује садржину разговора, да није уочио да је Гавриловић тада руком показивао према селу, да им је Козлина саопштио да иду да се одвајају у две групе, групу војника Рајка Козлине и Јаћимовићеву групу, да су њих двојица водник Козлина и поручник Јаћимовић бирали ко ће са њима да крене, да су групе биле састављене од по осам до дванаест војника, а да је Гавриловић остао на брду, а водник Козлина и поручник Јаћимовић су им рекли да силазе у село и тамо су их повели. Он је био у групи са Козлином и морао је да слуша и да извршава његова наређења, а нека наређења је и одбио.

Сведок Ервин Маркишић испитан пред замеником тужиоца за ратне злочине дана 24.09.2013. године у односу на ове околности је изјавио да не може да се сети ко је био командант батаљона, да се сећа да је командир чете био Козлина, да је он био његов непосредни старешина и да је са њима заједно сишао у село. Наводи да је неки старешина рекао да „овде данас нико не сме да остане жив“, али не наводи у овом свом исказу ко је то рекао. Изјавио је да су се стационарирали на врх села Трње, на врху брда, у шуми, а када су се окупили да је пешадија добила задатак, али да им није речено шта треба да раде, а када су горе дошли да су добили задатак да се крене према селу и речено им је да ту има терориста, УЧК војске. Пре него што су ушли у село добили су задатак да се провери свака кућа и да ли тамо има војске, а не зна ко је то наредио. Речено је да се пуца уколико се види УЧК, а када је сишао доле било је друго. Навео је и да мисли да је у питању било чишћење села, да је његова група сишла последња, да не може да се сети ко је био командир групе у којој се он налазио. На главном претресу у датом исказу наводи да му је пре почетка рата у Призрену надређени старешина био Рајко Козлина, да је њега добро упамтио јер је извршавао његова наређења, да је командир техничке чете био Јаћимовић, а да се осим њих

двојице не сећа ниједног другог старешине, да су на овај задатак све јединице кренуле истовремено из Призрена, да је на челу позадинског вода био Рајко Козлина и да је он био његов претпостављени. На питање да ли је чуо да је оптужени Гавриловић показао руком на село и наредио да се сви поубијају и да у селу нико не сме да остане жив изјавио је „Па могуће и од главног да је било“, а не да је такву наредбу и чуо. Надаље, у овом свом исказу он изјављује да је тај старешина који је то рекао то изјавио када су кренули из школе у Призрену, да је када су кренули из школе у Призрену чуо да је Гавриловић Павле војницима рекао да село Трње треба да очисте од припадника УЧК, да је Гавриловић Павле рекао када су кренули из школе из Призрена, да се иде у село и да се цело село очисти од УЧК који су били у том селу, а да он у селу није видео ниједног припадника УЧК, већ само старије људе и жене. Иако, најпре, овај сведок наводи да је чуо да је Гавриловић на брду рекао да иду у село да чисте, да се очисти село, упитан да се децидино изјасни на наведене околности, изјавио је да им по доласку изнад села Гавриловић на брду није ништа наређивао, да није чуо да је наређивао ни да се пуца из „праге“, из топова и да не зна ко је то наредио.

Сведок Александар Стевановић испитан пред замеником тужиоца за ратне злочине дана 23.07.2013. године у свом исказу наводи да су на неко брдо за које не зна како се зове, дошли када је већ падала ноћ и био је мрак, да су тамо чували стражу целу ноћ, да су по доласку на брдо направили колибу од лишћа, да су ту били паркирани камиони, да се са тог брда видело село у које су они ујутру кренули након што је пуцао топ троцевац, да мисли да је са њим био поручник Јаћимовић и водник чије се имена не сећа и не сећа се колико их је било. Наводи да када су кренули камионима, можда при уласку у село да је возио водник Козлина, да су стали негде и да им је он рекао да после црте на коју је руком показао да мора буквално све да се убије. Наводи да су у селу улазили у све куће, да не зна како се звао тај водник који је био са њим, да зна само да је био присутан поручник Јаћимовић, да је тај водник причао да обавезно по наређењу али не зна чијем, да ли од неког вишег, да мора да се обавезно запали кућа и да се све побије, а није рекао ко му је дао то наређење. Тај војник је ишао од једног до другог и говорио да свака кућа мора да се упали, а у питању је водник који је био у групи са поручником Јаћимовићем, за кога не зна како се зове. Зна да су на брду остали Гавриловић и други капетан, а водник који им је наредио да пале куће био је обучен исто као и они, само што је он имао пиштољ. На главном претресу сведок Александар Стевановић у свом исказу је навео да не може да се сети да ли је у касарни била наредба да се иде у село Трње и да је одлазак био добровољан, да је ишао ко је хтео, да мисли да је он отишао добровољно. Рајко Козлина је био водник међу пет-шест водника који су се са њима ишли, али није био његов водник. По доласку на брдо изнад села Трње два полицајца њему непозната су разговарали са водницима или капетанима, али га није интересовало шта су причали. Не зна да ли је Гавриловић Павле док су били на брду издао неку наредбу, не сећа се, а он сматра да вероватно јесте, да је вероватно поручницима издао наредбу, јер су водници кренули са њима. Није могао да чује шта командант наређује старешинама, а није ни од једног војника накнадно чуо да је говорио да је Гавриловић Павле издао наредбу да у том селу нико не сме да остане жив, а потврдио је наводе свог претходног исказа да је то рекао водник када су ушли у село, не зна који и да су углавном су сви причали да се пале куће.

Сведок Бојан Гајић испитан пред замеником тужиоца за ратне злочине дана 01.10.2013. године наводи да су дан или два пре бомбардовања које је било 24. марта спаковани у камионе, да су отишли да извиђају терен на неко узвишење изнад села Трње где су стигли у зору у раним јутарњим часовима и добили наређење да траже

терористе по селу. Рајко Козлина је водио његову чету, а мисли да је ту био присутан и Гаврило командант касарне. Није чуо да је неко наредио да треба ићи на село, није знао за организацију, једноставно су кренули у село, неко је кренуо и он је кренуо за њим, а од старешна са њим је кренуо Козлина Рајко. Није им речено шта би требало да раде у селу, а када су ушли у село и наишли на прву кућу, од претпостављеног су добили наређење да се куће претресу, с тим што се не сећа ко је био ту и да ли је био Рајко Козлина. На главном претресу сведок Бојан Гајић је изјавио да је био у селу Трње 25. марта 1999. године, да је његову групу водио Рајко Козлина, да су у селу били само тог првог дана, да су добили наређење да иду да траже терористе по селу Трње и да он претпоставља да су наредбу да иду у село највероватније добили од претпостављеног, да је ту наредбу највероватније добио од Козлина Рајка, да њему лично ништа није наредио, али да претпоставља да је та наредба постојала, да ни у једном тренутку им није речено шта треба да раде у селу. Навео је и да је оптуженог Павла Гавриловића први пут видео у судници и да се не сећа да је он био на брду.

Сведок Милан Јовановић у исказу датом пред замеником тужиоца за ратне злочине дана 19.03.2013. године је навео да су у село стигли у раним јутарњим сатима, да мисли да је терен била ливада, да су из камиона изашли један по један и да им је речено да врло тихо прођу поред села и да дођу до одредишта. Не зна да ли је био присутан Гавриловић јер је он њега два пута видео само на смотри у Призрену. Никада није чуо да је неко од старешина изговорио неку наредбу да се иде на село, односно да такве наредбе није ни било. Њих је предводио Јаћимовић и он је са њим био доле. На главном претресу овај сведок је навео да у село нису улазили, да су дошли надомак села на неком брду, пољани, да су се по изласку из камиона задржали петнаестак-двадесет минута и да је поручник Јаћимовић Драгиша повео јединицу на одредиште, да војска није ни знала где се тачно иде, а да је официрски кадар вероватно знао. Изјавио је да тамо нису добили никакву наредбу, осим што им се обратио поручник и дао им савете у вези сопствене безбедности и упозорио их да морају да прођу тише поред села, да му није познато да је Гавриловић Павле издао наредбу да се иде изнад села Трње, да он мисли да Гавриловић није ни могао да изда такву заповест, да Гавриловић Павла познаје али да га није видео на брду, нити да је био у колони док су ишли из касарне према брду, да није видео да на брду распоређује војнике или да издаје неке наредбе и да је то последњи пут пре овог догађаја, Павла Гавриловића видео у касарни тога јутра при повратку, а да се не сећа да га је уопште видео на брду, ни у селу, ни за време док су били на положајима. Није му познато да је на брду кад су стигли издата наредба где ће ко од војних јединица да буде стационаран, да вероватно јесте издата таква наредба, али сигурно да је неко из старешинског кадра са вишег нивоа то морао да учини. Није чуо да је било ко од старешина изговорио неку наредбу да се иде на село и да такве наредбе није било, да он такву наредбу није чуо.

Сведок Александар Петровић испитан на главном претресу у датом исказу је навео да су 25.марта ујутру по доласку на брдо изашли из камиона по издатом наређењу командира одељења, а што им је рекао и поручник Јаћимовић. Како су они излазили Јаћимовић који је стајао испред њих пет до шест метара и око кога су се окупили, рекао им је да иду на положај и кренули су за њим. У том тренутку Гавриловић Павла није видео како по изласку из камиона, тако ни након тога за време извршење овог задатка и није чуо да постоји неко наређење команданта Гавриловић Павла, а нико им није пренео никаква наређења.

Сведок Иван Јовановић испитан на главном претресу у односу на наведене околности је изјавио да су по доласку на брдо војници који су возили камионе остали да чувају камионе, да су они сишли низ неко брдо и да су их доле распоредили, да су чували стражу и седели. Његов непосредни старешина био је Глигорић, чијег се имена не сећа, а на брду није видео капетана Гавриловића јер су по изласку из камиона одмах отишли на положај. Није постојало никакво наређење да уђу у село и да одатле нико не треба да изађе жив.

Сведок Радмило Милић у исказу датом на главном претресу навео је да је био лично обезбеђење команданта, да нигде нису ишли, да са положаја на коме су се налазили са тог командног места се село није ни видело. Павле Гавриловић је на брду позвао старешине и издао им је наредбу која се односи на формирање обезбеђења команде. Није чуо да је Гавриловић Павле наређивао да се врше нека убиства и да је по доласку на брдо показивао руком према селу и говорио да нико не сме да остане жив. Не може да се сети да су војници били једног момента у близини оптуженог Гавриловић Павла када су дошли и да ли се оптужени Гавриловић обраћао старешинама. Све време је био на том положају, поред оптуженог Гавриловића јер је био у његовом обезбеђењу и никада није чуо да је оптужени Павле Гавриловић показао руком према селу и рекао да је доле село Трње одакле нико не сме изаћи жив, да је издао такву наредбу и сматра да је то апсолутна лаж. Командант Гавриловић је распоредио војнике по положају где је било командно место у линији.

Сведок Саша Лауриц испитан на главном претресу изјавио је да је био припадник техничке чете, да не зна где се најпре зауставила колона која је кренула из Призрена, да се сећа Гавриловић Павла али да не зна ко је он био, да се сећа само његовог имена из војске, да мисли да је за њега чуо из Призрена и да је он можда био неки командир.

Сведок Зоран Петровић испитан на главном претресу у свом исказу је навео да су по доласку из Призрена били у возилима на брду изнад села Трње где су их њихови водници и старешине распоредили и одредили да сачекају даља упутства шта ће се радити, да је свако од старешина има свој вод и сачекали су док се издају друга наређења, по његовој претпоставци од стране команданта који су били изнад њих. Њему Гавриловић Павле није издавао наређења, нити се сећа да је Гавриловић Павле окупио сву војску, показао према селу Трње и рекао да доле не сме бити преживелих и они уопште нису могли да имају контакт са старешином. Ту где су их распоредили били су дужни да штите да не прођу униформисани шиптарски терористи. Њему је Козлина преносио наређења непосредно вишег старешине Јанићијевића.

Сведок Живко Рангелов у исказу на главном претресу навео је да су до брда дошли у две чете, од којих је једна била техничка, друга интендантска, да је сваку чету засебно водио командир чете, командир техничке чете поручник Јаћимовић и командир интендантске чете капетан Глигорић Слободан, да су по доласку на брдо командири чете засебно повели своју чету, а обзиром да је био у интендантској чети њега је повео капетан Глигорић, Гавриловић је за то време остао горе код возила и није му познато са којим још старешинама. Са Гавриловићем је комуницирао преко старешина тако што је њему и осталима преносио неко од водника што је у конкретном случају био водник Недељковић, а Гавриловић није војницима директно наређивао и они нису са њим имали контакт. По доласку на брдо никакво званично наређење нису добили, осим од командира чета. Конкретно његов командир чете Глигорић је

војницима рекао „Војско, за мном у колони један по један“ и они су кренули наниже, а такође је кренула и техничка чета за својим поручником Јаћимовићем. Капетана Гавриловића није видео и није чуо да је издао неко наређење. Упитан да ли је добио било какво наређење да треба да уђе у село и да из села нико не сме да остане жив кога затекну, изјавио је да то први пут чује. Он је као десетар уједно био и заменик командира вода, а као војници они тада нису имали никакав борбени задатак као јединица и као чета, већ само да буду ту где јесу, а ништа им конкретно није речено зашто су били ту где су били и он је лично мислио да су се ту склонили од бомбардовања које је почело увече.

Сведок Марјан Ванчевски у исказу на главном претресу изјавио да Гавриловић Павле ниједног момента по доласку на брдо није издавао наређење и да он није чуо да је Гавриловић показујући на село Трње говорио да ту не сме нико да остане жив. Навео је да ту нико и није могао да издаје наређење јер су их већ по доласку на одредиште авиони надлетали, тако да су војска и командири по изласку из возила заузели свој положај по рововима и бункерима.

Сведок Александар Шћекић у исказу датом на главном претресу изјавио је да по доласку на брдо није било ни постројавања, ни издавања наређења и да су се они по изласку из камиона спустили низ брдо неких 200 до 500 метара најдаље и да су ту остали. Његове непосредне старешине биле су водник Николић, водник Козлина и капетан Глигорић, али му нико од њих није издавао наређења, а то није чинио ни било ко други, осим што их је водник Николић, или неко други ко је био, пред војницима распоредио.

Сведок Милош Бабовић у исказу на главном претресу је навео да је једина наредба коју су добили, била да седе и да чекају продор, односно појаву терориста, да оптужени Гавриловић Павле није био са њима, већ да се налазио изнад њих код камиона на командном месту које је било удаљено неколико стотина метара. Он није имао своју групу коју је водио.

Сведок Саша Николић у исказу датом на главном претресу изјаснио се да је претходног дана поручник Јаћимовић саопштио командирима техничке чете да им је задатак да иду у запречавање положаја, да им је на карти показао терен на који ће ићи, а да је линија запречавања била иза великог села Новаке. Сутрадан у раним јутарњим сатима по приспећу на одредиште, искрцали су се из возила, први је изашао поручник Јаћимовић, а за њим командири и војска ради заузимања положаја који је био одређен и налазио се на ивици брда. Приликом доласка на терен нису добили друго наређење. Обзиром да је тим путем требало да прође оружана акција такозвано чишћење од терористичких група, задатак њихове јединице је био да спрече да те терористичке групе не побегну људима који су вршили ту акцију. По заузимању положаја нису прилазили близу села Трње, а он није напуштао линију блокаде, што нису смели да чине ни други војници без наређења. Објаснио је да по прописима приликом издавања наређења од стране командира батаљона морао је да буде присутан само неко ко је у рангу командира чета и да с тога приликом издавања наређења од стране Гавриловића је могао да буде присутан само Јаћимовић и евентуално неко његовог ранга, као што је капетан Глигорић и то се поштовало. Он током ратних дејстава, као ни 25.03.1999. године није добио противправно наређење, нити његов војник такво наређење извршава, а уколико је оно издато, о томе се обавештава први претпостављени.

Сведок Слађан Стоиљковић у исказу на главном претресу је навео да по доласку на брдо за које не зна како се зове, нису постројени, да нису добили неко наређење, нити им се било ко обратио, а на том простору по изласку из камиона нису видели војнике или официре. По искрцавању из камиона испред себе није уочио неко село или насељено место. Наводи да Гавриловић Павла на брду није видео, а капетан Глигорић им се није обратио, нити им је издао неко наређење и они су по изласку из камиона скренули улево и погнуте главе прешли сто до стопедесет метара где су војници распоређени на одстојању пет до десет метара на положају на коме су били ради спречавања проласка терористичких снага уколико наиђу, а другу наредбу нису имали.

Сведок Љубиша Стојановић испитан на главном претресу у свом исказу је навео да су по измештају његове јединице из касарне у гарнизону амбуланту у од поручника Јаћимовића добили задатак да ће ићи у село Трње ради држања одређеног правца и спречавања проласка терористичких јединица када им је Јаћимовић на карти показао где отприлике треба да иду. По доласку на брдо изнад села Трње које је од њих било удаљено 300 метара, знали су шта да раде, а Гавриловић им није издавао наређења како даље поступати. Комуницирали су између себе, али нису имали радио-уређај. Тамо где су распоређени није видео ни Гавриловић Павла и претпоставља да се он налазио на командном месту негде иза њих. Команданта Гавриловића није видео док је био на брду, видео га је када су се враћали, али није издавао никакво наређење. Није чуо да је било ко на том терену наређивао чишћење села и да је било ко од старешина изјавио да у тим селима нико не сме да остане жив.

Ценећи сагласне изјаве свих наведених сведока, суд није прихватио наводе исказа сведока Радивоја Мирковића. Ово посебно имајући у виду да је у датим исказима у истражном поступку и на главном претресу овај сведок био контрадикторан и недоследан. Најпре је у исказу датом у истражном поступку дана 24.09.2013. године сведок Радивоје Мирковић изјавио да је на брду изнад села Трње по доласку војске био присутан и Гавриловић Павле који је позвао остале старешине да му приђу и издао је наређење, да је тада старешине питао да ли су сви војници ту, да ли су спремни, да се потом окренуо према селу и рекао „Овђе данас не треба нико да остане жив“, да се он у том тренутку налазио на неколико метара од Гавриловића, да је више војника било присутно и да су могли да чују ове његове речи. Надаље, у овом свом исказу сведок Радивоје Мирковић наводи да су биле присутне три чете и да је свако након тог наређења то преносио својој групи, да су их позвали да приђу, да су две чете одмах кренуле према селу, а једна остала на брду. На главном претресу изјашњавајући се у односу на ову своју изјаву дату пред замеником тужиоца за ратне злочине, упитан да исту појасни, сведок Радивоје Мирковић наводи да су по доласку, рано ујутро заузели положај изнад села Трње са ког положаја су касније кренули. Наводи да се на тој ливади, на врху села окупило око 60 војника, да је свако стајао са војницима из свог вода, а од водника су били присутни Козлина Рајко, поручник Јаћимовић и водници неких других водова чијих се имена не сећа, а капетан Гавриловић Павле да је у односу на њих био на мало узвишенијем положају. Наводи да је капетан Гавриловић позвао само старешине који су командовали водовима и издао им наређење, тако што се окренуо према селу и рекао „Овде данас нема да остане нико жив“. Наводи да се са тог брда једино чуло наређење оптуженог Гавриловић Павла, а да је он то наређење чуо јер се од места где је издато наређење налазио на неких седам до осам метара удаљености. Ови наводи сведока Радивоја Мирковића у супротности су, најпре, са исказом сведока Јаћимовића, за кога Мирковић наводи да је он ту био присутан. У даљем излагању сведок Мирковић изјављује да је оптужени Гавриловић старешине позвао да му приђу

јер није желео да наређење преноси војницима, а да иако се он тада обратио водницима и поручнику, да је већина присутних чула шта прича и могло се видети када он показује руком. Уколико је као што то наводи капетан Гавриловић био на узвишенијем положају и једино се са брда чуло његово наређење и већина присутних је могла да чује шта прича, нејасни су и контрадикторни наводи овог сведока да је позвао само старешине који су командовали водовима, издао им наређење тако што се окренуо према селу и рекао „Овде данас не сме нико да остане жив“, као и наводи да је оптужени Гавриловић старешине позвао да му приђу јер није желео да наређење преноси војницима. Нејасно је уколико је већина присутних то чула и видела зашто би оптужени Гавриловић Павле имао потребу да поново ту наредбу преноси војницима. При томе, упитан да се изјасни ко је од војника ту био присутан, сведок Радивоје Мирковић изјављује да се не сећа који су војници томе присуствовали, осим што се сећа водника Козлине Рајка. Наводи да су се он и остали војници у том тренутку налазили у околини на раздаљини од пет до десет метара, али да се не сећа који су то били војници, ко је осим њега од војника чуо Гавриловићево наређење, да се не сећа имена ниједног војника који је томе присуствовао. Накнадно је изјавио да се сећа да је том приликом био присутан Кртолица Здравко, а мисли да је био присутан и Бабовић Милош и да су од њега били удаљени неких двадесет метара.

Сведок Милош Бабовић на кога он указује, испитан на главном претресу дана 20.03.2018. године супротно наводима исказа сведока Радивоја Мирковића, у свом исказу је навео да им је задатак дао претпостављени, колико се сећа, помињано је да је полиција имала задатак да тражи терористе, да су они требали да буду у њиховој пратњи, да буду на положају и да реагују ако буде продора терориста, али да на терену нису имали додира са припадницима полиције. Једине наредбе које су добили по доласку на терен биле су да седе и да чекају продор, односно појаву терориста, надзирали су нека села која су се са стране налазила, у даљини су се водиле борбе, чула се пуцњава и авиони су их надлетали. Навео је да оптужени Гавриловић Павле није био са њима, већ да се налазио изнад њих код камиона на командном месту које је било удаљено неколико стотина метара, а да је на борбеном задатку био присутан капетан Слободан Глигорић који је био са капетаном Гавриловићем. Колико је њему познато Гавриловић није имао своју групу коју је водио и мисли да је остао само са својим возачем.

Сведок Кртолица Здравко није испитан у овом поступку, а суд није инсистирао на проналажењу и испитивању овог сведока, налазећи да је извођење овог доказа сувишно, имајући у виду да из исказа свих бројних наведених сведока који су присуствовали овом догађају, не произилази да су чули наредбу тада капетана Павла Гавриловића садржине коју наводи сведок Радивоје Мирковић. Надаље, сведок Радивоје Мирковић наводи да су они са оптуженим Козлином кренули пут села Трње и да су то учинили да би извршили наређење оптуженог Гавриловића. Упитан шта је могло да буде извршење наређења Гавриловића, сведок Радивоје Мирковић наводи да су морале да се чисте куће, да се иде доле, а колико је он схватио у том моменту чишћење кућа подразумева убијање становништва, мештана, проналазак непријатеља, да му то нико није објаснио него да је он схватио да „чишћење“ подразумева убијање свега што се затекне у ходу по дешавањима. Нејасно је при томе зашто би он то схватао у ходу, по дешавањима, уколико је претходно, као што то наводи, Гавриловић Павле издао наредбу јасне садржине: „Овде данас нема да остане нико жив“. Наводи да су групе добиле задатак које куће да очисте и да су тај задатак морале да одраде, а што је исто тако у супротности са садржином наредбе за коју тврди да је издата од стране

оптуженог Гавриловића, јер је нелогично да се одређује које ће се куће очистити, а које не, уколико су добили наређење да убију све које у селу затекну. При томе наводи да су тај задатак добијали од њихових претпостављених, а да је његов претпостављени био Козлина Рајко. Обзиром на све ове наводе његовог исказа, сведоку Радивоју Мирковићу је предочено да је у овом исказу навео да је поступао по налогу Гавриловић Павла који је рекао да ту нико не сме жив да остане, да је у претходном исказу навео да су по доласку у село морали да претражују куће, да виде да ли има некога, како би их истерали из кућа, не убили, него истерали из кућа да провере да ли има припадника ОВК, при чему се изјаснио да је требало да траже да ли у кућама има припадника ОВК и да их истерају из кућа, да би били сигурни да ту некога нема, да он не може да се сети ко и шта му је конкретно рекао, да су информације долазиле од војника до војника током кретања. Надаље тврди да су од претпостављених добијали наређења да претресају све куће редом, а затим наводи да је он наређење добио од Козлина Рајка за сваку радњу коју је преузео, да се не сећа ко је издао наређење да пале куће, а на питање ко му је био претпостављени, изјавио је да је Гавриловић Павле највећи, а затим водник, али да Гавриловић није био у селу, да је сишао након дан или два и да није чуо да је Гавриловић издао наређење да се пале куће, да такво наређење није чуо ни од Козлине, ни од Јаћимовића, ни од непосредног старешине, да се то преносило од војника до војника, да су тако и њему пренели и да није могло све ни да се чује, обзиром да су се распоређивали према селу.

Суд је посебно имао у виду, на шта је указао и заменик тужиоца у завршној речи да је у Допунском протоколу уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба Протокол 2, у одељку под II у члану 4 прописано да сва лица која не узимају директно учешће или која се престала да учествују у непријатељствима без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани, да ће она у свим приликама бити хумано третирана без икакве дискриминације и да је у овом члану у посебној реченици прописано - „забрањено је наређивати да не сме бити преживелих“. Управо је то садржина реченице коју сведок Радивоје Мирковић наводи као наредбу оптуженог Павла Гавриловића, издату на брду изнад села Трње.

Увидом у Листу војске Србије за оптуженог Павла Гавриловића са основним подацима лица актуелним стањем у служби, историјатом стања у служби и описаним подацима, утврђује се да је по завршетку Техничке војне академије започео професионалну каријеру у војсци у чину поручник-капетан од 20.08.1988. године са константним напредовањем у каријери, а у време овог догађаја је био на дужности команданта Позадинског батаљона у Призрену у чину мајор потпуковник од 01.01.1999. године, распоређен у 549. моторизованој бригади Приштинског корпуса на дужности команданта Позадинског батаљона у Призрену, да је он у датој одбрани навео да су сви војници били упознати са правилима хуманитарног права, односно поступања према цивилним лицима којих се морају придржавати приликом извршења војних задатака у условима оружаног сукоба, да и други војници који су саслушани у својству сведока током овог кривичног поступка су потврдили да су били упознати о поступању са цивилним становништвом и да су са собом носили пластифицирану брошуру која је садржавала Женевске конвенције о поступању са заробљеницима у рату, које су добили непосредно пре избијања рата, те је обзиром на све ове чињенице, по налажењу суда и нелогично и неживотно да оптужени Гавриловић Павле пред великим бројем војника од којих већину и не познаје, издаје наредбу идентичну

садржини забране наведене у члану 4 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године да не сме бити преживелих. Осим наведеног, наредба наведене садржине није ни спроведена у овом догађају.

Према изјави сведока Драгише Јаћимовића, као и сведока оштећеног Маљић Воција, село Трње је распрострањено у ширини два до три километра. У сведока Маљић Воција пуцано је док се налазио у дворишту, а према његовој изјави након повређивања његови укућани су га унели у кућу, а његова кућа није претресана, нити су лишена живота лица у кући Маљић Воција. И из исказа сведока-оштећеног Бекима Гашија утврђено је да није вршен претрес куће његовог стрица Бајрама у којој се у једној од кућа налазило 12 мушкараца, а у другој кући су биле жене са децом. Сведок-оштећени Беким Гаши је на главном претресу изјавио да су у селу Трње углавном били Албанци, а било је и нешто Рома који нису напустили село. Обзиром да је у наведеном борбеном задатку дефинисаном од стране Приштинског корпуса војска деловала у садејству са полицијом, да је припаднике Позадинског батаљона у селу Новаке сачекао полицајац, кога је сведок Елизабете Краснићи препознала поред реке полицајца Бекима из Лештана и његовог брата који је познавао њих из Студенчана, то су све наведене чињенице у прилог закључка суда да није било места издавању наредбе да у селу не сме бити преживелих, јер су ове чињенице вероватно свима биле познате, односно онима који су доносили одлуку. Сведок Илми Гаши је у исказу датом пред замеником тужиоца за ратне злочине дана 08.10.2013. године навео да су конвојем од неколико трактора покушали након овог догађаја, да из села Трње пређу у село Лештане удаљено три километра дана 25. и 26. марта, али да је на њих пуцала патрола која је дошла из села Лештана, што указује на чињеницу да је у селу било доста становника и да су они конвојима трактора покушавали да изађу из села.

Из исказа сведока-оштећених утврђено је да су дана 25.03. војници силазећи са брда, односно шуме, ушли најпре у двориште Шабана Гашија, затим у Бајрамово двориште, а након тога у кућу Муслија Гаши. Кућа Бајрама Гашија се по изјави сведока-оштећене Хамиде Гаши и Ариффе Гаши налазила на самом крају села и види се од реке, а између куће и реке је само њива, а према изјави сведока-оштећеног Бекима Гашија, Бајрам и Мусли Гаши су његови стричеви и њихове куће су у истом дворишту, а ту је и његова кућа и од њиховог дворишта их дели само жичана ограда. У кућу Бајрама Гашија је према изјави сведока-оштећених бачена бомба, а један војник је пуцао у ходнику куће кроз прозор који је разбио кундаком, након чега су цивили који су се налазили у кући изашли и бежали према реци. И сведок Хамиде Гаши је у датим исказима навела да је кућа Бајрама Гашија преко пута куће Муслија Гашија. Милаим Гаши, син Бајрама Гашија, је у датом исказу објаснио да се његова кућа налази на ободу села, на путу који води ка Непребишту и Мамуши, заправо у улици која веже села Непребишт и Мамушу и да када се долази са брда, односно шуме да се пролази том улицом и да је видео тога јутра да његовом улицом пролази војска која је силазила са брда, односно шуме. У кући у којој су биле жене са децом било је њих око 40, у другој кући је било 12 мушкараца, било је избеглих лица из Студенчана, као и у кући његовог стрица Муслија Гаши и његовог стрица Нухрије Гаши. Видео је да су војници ушли у кућу његовог стрица Шабана Гашија, а да су затим ушли и у Бајрамову кућу. Сведок-оштећена Ђиле Гаши је потврдила да су ујутру дана 25.03. са брда код њиховог села почели да силазе војници припадници српске војске у правцу села и да улазе у њихове куће и куће у окружењу.

Ценећи наведене чињенице у склопу навода исказа сведока Драгише Јаћимовића о положајима које су групе војника требале да запоседну, да је Рајко Козлина са својом групом био десно од њега и да је кренуо својим правцем вероватно ка центру села и изјаву овог сведока на главном претресу да је по доласку у реон који му је додељен, видео да се суседна група удаљава, да је приметио да ка центру села иду суседне групе и да је вероватно Козлина био у тим групама, да је видео само војнике остале три групе које су у односу на њега запоседале суседне реоне према центру села, те да су логичним закључивањем оне могле проћи кроз село и да није било другог начина да дођу до реона где су се сви увече појавили и где су подигли логор, то је очигледно имајући у виду и наводе исказа сведока војника који су били у групи оптуженог Рајка Козлине о њиховом кретању, да су управо они, ова група, крећући се са брда према положају који су требали да запоседну, улазили у ове куће које су све биле у близини, у окружењу у истој улици на ободу у намери да убију оне које пронађу, да се очигледно ради о самовољи и непослушности војника на терену, при извршењу задатка команде, а не о извршењу наредбе да нико у том селу не сме да остане жив, која се може тумачити као наредба за убијање свих цивила у селу Трње тога дана, као што је то у диспозитиву оптужнице наведено. У прилог наведеног је и чињеница да је капетан Слободан Глигорић са групом војника којом је командовао, запосео положај који му је одређен и да није силазио у село, што потврђују не само саслушани сведоци војници који су били у групи са сведоком Слободаном Глигорићем и сам Слободан Глигорић, него и сведок Радивоје Мирковић. Суду нису презентовани докази да је било која група војника са другим старешинама Позадинског батаљона учествовала тога дана у убиству цивила у селу Трње.

При томе, суд је ценио наводе исказа сведока Бекима Гашија да су војници Бајрама Гашија када је изашао на пут питали да ли има кључеве од возила које се налазило у близини, да ли има новац, да је након што им је он рекао да нема ни једно ни друго, један војник хтео да га убије, али да га је други у томе спречио и да су отишли, као и наводе овог сведока оштећеног да су их у једном моменту у кући у којој су се налазили војници приметили и повикали им да изађу напоље, да су запуцали према њима, али да су они остали унутра и да су ту остали до 27. марта, из којих чињеница јасно произилази да наредба да се убије све што се у селу затекне наведеном приликом није извршавана, а из исказа сведока-оштећених утврђено је и да није вршен претрес у неким кућама у којима су се налазили.

У прилог наведеног су и искази сведока Божицара Делића команданта 549. Призренске бригаде, Миљана Величковића, начелника органа безбедности 549. моторизоване бригаде Приштинског корпуса тадашње Треће армије Војске Југославије, сведока Стојана Коњиковоца, начелника Одсека за оперативно-наставне послове 549. моторизоване бригаде и Зорана Ђокића начелника реферата за обавештајно-извиђачке послове у бригади који су испитани на главном претресу.

Сведок генерал Божицар Делић потврдио је у свом исказу наводе оптуженог Гавриловић Павла да је дана 24.03.1999. године у поподневним сатима командантима 549. бригаде саопштен задатак за сваку јединицу, да у раним јутарњим сатима 25. марта 1999. године запоседну своје положаје. Задатак су добиле борбене групе и снаге за блокаду, такозвани неборбени састави који су у неким мање важним правцима блокирали део територије да на тим правцима не би дошло до извлачења терористичких снага као и делови за подршку и логистички део. Задатак су добили на основу тог задатка за све јединице које је он добио 23.03.1999. године на састанку са

командантом Приштинског корпуса и командантом Армије који се односи на борбене активности 549. бригаде и митровачке 125. бригаде које су браниле државну границу и биле на непосредним положајима непосредно пре ваздушних удара коалиције НАТО снага које су се односиле на уништење непријатељских снага иза леђа у циљу успешне одбране границе. Све јединице су у 6 сати биле на својим положајима када су отпочела борбена дејства на територији коју су требали по задатку да заузму, а на којој су се тада налазиле непријатељске (терористичке) бригаде из оперативне зоне „Паштрик“ 122. и 124. бригада ОВК. Борбе су трајале од 25. до 27. марта када су у вечерњим часовима успели да заузму већи део територије. Од стране својих командира са којима је стално био у вези, извештаван је о проблемима и на њихов захтев је одобравао и наређивао ватрену подршку по одређеним тачкама и решавање других проблема тактичке природе, а обилазио је и све јединице и готово све борбене групе осим помоћних састава, састава за подршку и снаге у линији блокаде. Позадински батаљон као и друге снаге блокаде није обилазио, обзиром да се не ради о борбеним деловима и први пут је Позадинском батаљону најближе пришао 27. марта када је са првом борбеном групом сузио територију на којој су се налазиле непријатељске снаге и ушао у село Мамушу.

Објаснио је да су се на поједним линијама блокаде налазиле снаге за напад којима су то били почетни положаји, а делови територије који нису били толико важни блокирани су неборбеним деловима као што је Позадински батаљон, чета везе ЛАРД ПВО за гађање циљева у ваздуху, а чији је задатак био да само на тој одређеној линији блокира део територије у циљу спречавања на тим правцима извлачења непријатељских снага испред домаћих снага које су биле у нападу.

Позадински батаљон којим је командовао оптужени Гавриловић Павле је према исказу овог сведока, као неборбена јединица имао задатак да са линије на којој се налази осматра простор у коме се изводе борбена дејства, да зауставе, заробе и неутралишу мање групе уколико буде покушаја пробоја или бекства тих група испред српских снага. За држање пунктова и контролу територије било је доста снага МУП и у међусобној координацији су држали линије блокаде.

Објаснио је и да блокада не представља борбену радњу, има само елементе одбране, да те снаге не морају да иду ни напред, ни назад, већ да морају да се потпуно укопају на линији на којој се налазе, чак и када се очекује да би евентуално на њих могле да наиђу јаче снаге. Потврдио је наводе оптуженог Гавриловић Павла о садржини задатка Позадинског батаљона, да је исти као што је то указао и оптужени Гавриловић Павле, био инкорпориран у одлуци и „Заповести команде 549. моторизоване бригаде, заповести за уништење шиптарско-терористичких снага у ширем реону села Ретимље, деблокада комуникације Сува Река – Ораховац и успостава контроле територије“ од 23.03.1999. године, да је извршење задатка касније анализирано у документу „Анализа дејства 549. моторизоване бригаде на уништењу шиптарско-терористичких снага у ширем реону Ретимља и деблокади комуникације Сува Река – Ораховац“, достављен команди Приштинског корпуса дана 30.03.1999. године, које документе је он потписао, а у које документе је извршен увид у нејавном делу главног претреса, обзиром да носе ознаку „строго поверљиво“.

Из исказа војних и полицијских старешина утврђено је и да је у конкретном случају можда било пропуста који су можда могли бити спречени, али да ни у ком

случају није могла бити издата наредба садржине да не сме бити преживелих и да је свим војницима добро познато да такву наредбу нису дужни да изврше.

С тога је суд нашао да није доказано у овом кривичном поступку да је оптужени Гавриловић Павле као командант Позадинског батаљона 549. моторизоване бригаде Приштинског корпуса Војске Југославије наредио да се изврши напад на цивилно становништво у селу Трње и да се према цивилном становништву врше убиства, да је постојала команда за оружани напад на село Трње и да су у оружаном нападу по команди оптуженог Гавриловић Павла у јутарњим сатима 25. марта 1999. године оптужени Козлина Рајко и друге њему потчињене старешине са војницима које су тада предводили, ушли у село Трње где су вршена убиства и телесно повређивање цивила који нису учествовали у непријатељствима. На претпоставкама бивших војника који су у својим исказима изјављивали да им је наредбе директно давао оптужени Козлина Рајко, да је можда њему наредба издата од претпостављеног или да они мисле да је Козлина Рајку наредбе које им је издавао, морао неко да изда, не може се изводити закључак о кривици оптуженог Гавриловић Павла, ни да је издао наредбу потчињенима садржине наведене у диспозитиву оптужнице, ни да је њено значење као што је то у оптужници наведено. За закључак за кривицу за једно од најтежих кривичних дела, потребни су чврсти и необориви докази, а у овом кривичном поступку они суду нису пружени. Посебно нису пружени докази, нити је оптужено на начин на који је указано у завршној речи заменика тужиоца за ратне злочине, да је наредба Павла Гавриловића да не сме бити преживелих, само разрада шире наредбе да се нападне село Трње.

У селу Трње су дана 25.03.1999. године лишени живота у кући Гаши Бајрама, Вотим Гаши и Шемсије Гаши, а телесно су повређени Ема Гаши и Аземине Бинаку, непосредно иза куће Шабана Гашија, Бахрије Гаши, Бесарта Гаши, Бехаре Краснићи, Ајмоне Гаши, Рефије Краснићи, Рахиме Воци и Рамадан Краснићи, а телесно повређен Фетије Краснићи, а на обали реке Трње Шабан Гаши, Хамзи Гаши, Мухамед Краснићи и Рефки Реца у јутарњим сатима, а у поподневним сатима у дворишту куће Бајрама Гашија Мехмед Лимани и Хаки Гаши.

Наведене чињенице суд је утврдио из исказа сведока-оштећених Илими Гаши, Милаима Гаши, Бекима Гаши, Ђиле Гаши, Елизабете Краснићи, Хамиде Гаши, Неџата Битићија, који су се међусобно сагласно изјаснили, не само где су и како настрадала ова лиа, него и која су то лица сахрањена, а која се још увек воде као нестала.

Обзиром да се у диспозитиву оптужнице наводи да су извршиоци лишења живота и телесног повређивања наведених лица НН припадници Позадинског батаљона, то кривична одговорност извршилаца за њихово лишење живота и телесно повређивање у овом кривичном поступку није утврђена.

Кривично дело неспречавање вршења кривичних дела против човечности и других добара заштићених међународним правом, а прописано у члану 384 Кривичног законика Србије, уведено је у кривично законодавство Србије након усвајања Римског статута Међународног кривичног суда и ступиле су на снагу дана 01.01.2006. године, те нису постојале у време извршења овог кривичног дела да би оптужени Гавриловић Павле као војни заповедник у случају да се утврди њихова кривична одговорност, одговарао за поступке својих потчињених. У конкретној ситуацији законски основ за такву одговорност могле би представљати „Наредба о примени правила међународног

ратног права“ коју је 1988. године донело Представништво СФР Југославије и Упутство о примени правила међународног права у оружаним снагама СФРЈ тадашњег Савезног секретара за народну одбрану објављеном исте године, али је суд дужан да поступа у оквирима оптужбе, а наведене кривично-правне радње у овом кривичном поступку, оптуженом Гавриловић Павлу нису ни стављене на терет.

Оптуженом Рајку Козлини стављено је на терет да је, најпре, телесно повредио Маљић Воција, цивила албанске народности, тако што је на улазу у село пуцао на њега из аутоматске пушке.

У односу на повређивање сведока-оштећеног Маљић Воција изјашњавао се сведок-оштећени Беким Гаши и на записнику пред замеником тужиоца за ратне злочине дана 08.10.2013. године и на главном претресу дана 27.10.2015. године наводећи у исказу датом пред замеником тужиоца за ратне злочине да су он и сестра око шест сати ујутру дана 25.03.1999. године са балкона своје куће видели да се на брду испред налазе полицијске и војне снаге, да су, најпре, на кров куће пале две-три гранате, а да је након петнаест минута пешадија је почела да долази према селу, што је он лично видео, када је видео и да су они пуцали и ранили једног сељака Маљић Воција који је хтео да узме траву за краве и сено, а да су затим наставили да напредују према селу, али да због велике раздаљине није видео ко је пуцао. У односу на ове околности на главном претресу је навео да је након кратког времена, пошто је угледао оружане снаге на брду, чуо буку на улици и приметио да их је војска опколила, а након извесног времена да су чули пуцањ и да је тада погођен Маљић Воци из села, који је пошао да узме храну да би нахранио стоку. Објаснио је да је он знао да се у близини налази кућа Маљић Воција, да је чуо пуцњавау, али да он није лично видео када су директно пуцали на Маљић Воција, него је то чуо од других истога дана и сви су мислили да је Маљић Воци тада убијен, а испоставило се да је тешко рањен, а након што је он погођен, сви су почели да беже из својих кућа. Обзиром да је сведок-оштећени Маљић Воци најпре у оптужници био означен као лице које је дана 25.03.1999. године у селу Трње лишено живота, суд је обзиром на наводе исказа сведока Бекима Гашија да је Маљић Воци жив и да данас живи у селу Трње, позвао и испитао на главном претресу сведока-оштећеног Маљић Воција који је потврдио у датом исказу да је дана 25.03.1999. године око 06,30 сати ујутру био у селу Трње изван своје куће која се налазила у средини села, 50 метара од школе, јер је намеравао да нахрани и пусти краве, да је тада на себи имао панталоне, кошуљу и кратак јелек, а да у рукама није имао ништа, и у моменту када се налазио на удаљености 20 метара од куће а пре него што је стигао да нахрани краве сеном, да је погођен са брда једним метком с леђа десне стране који је изашао напред, услед чега је задобио повреде четири ребра. Није видео лице које је у њега пуцало, обзиром да је од њега био далеко, односно 100 метара далеко од куће. Након што је рањен, породица га је унела у кућу где је боравио два и по сата, а затим су истога дана отишли у село Лештане где је добио лекове. На Косову није имао хируршку интервенцију, обзиром да су након његовог повређивања у селу Лештане боравили три дана и три ноћи, а након тога су га српске оружане снаге војска или полиција одвели у Албанију где је у граду Куксу у болници имао хируршку интервенцију, а у село Трње вратио се после три месеца. Од стране сеоских власти у Трњу је био проглашен мртвим, јер су мислили да је том приликом убијен.

О наведеним околностима изјашњавао се и сведок Радивоје Мирковић који је испитан пред замеником тужиоца за ратне злочине на записнику дана 24.09.2013. године навео да је у село Трње он ушао са групом коју је предводио Рајко Козлина, а да

је друга група која је сишла у село била поред њих, да су ишли пешке, а када су пришли до међе налик на ограду између два села, да су наишли на неког човека који је носио храну за стоку или нешто слично и да је тог човека убио његов водник Козлина Рајко, а у ком тренутку се он налазио неколико метара од Козлине. На главном претресу дана 20.03.2018. године сведок Радивоје Мирковић у датом исказу се изјаснио да су се низ село спуштали 15 до 20 метара и спуштајући се са водником Козлином према селу Трње на низбрдици на улазу у село наишли су на један зид и међу испод које су се налазиле куће, а изнад тих кућа наишли су на човека вероватно албанске националности ненаоружаног који је носио храну за стоку у цаку, а кога је без неког посебног разлога том приликом лишио живота Рајко Козлина из аутоматске пушке рафалном паљбом. Објаснио је да он том човеку није прилазио, да је од њега био удаљен 20 до 40 метара, да није проверавао да ли је то лице убијено или рањено и да је закључио да је то лице тада убијено, обзиром да је након пуцања пао и остао да лежи. Сигуран је да је тај човек погођен у тело, али да не зна који део тела и допушта могућност да је направио грешку када је објашњавао да је он убијен.

Сведок Дејан Милошевић дајући свој исказ пред замеником тужиоца за ратне злочине на постављено питање изјавио је да по уласку у село, није видео ниједног човека да је носио храну за стоку. На главном претресу изјавио је да су са средине села кренули ка реци и пре него што су ушли у једну кућу, да је наишао човек кога је водник Козлина упуцао, кога он није одмах уочио, него тек након пуцњаве. Он тада није био у близини водника Козлине, између њих је било седам до осам војника, који су такође имали пушке у рукама, али иако није видео сам тренутак испалења јер се налазио иза њих, водник Козлина који је држао пушку у рукама био је први у колони, а видео је да је тај човек након испалења пао.

Сведок Бојан Гајић у исказу датом пред замеником тужиоца за ратне злочине је навео да су по уласку у село и наилазак на прву кућу, ушли у једно двориште када је старији човек цивил изашао из куће у кога је са леђа из аутоматске пушке пуцао водник Рајко и убио га у дворишту пред њима, након чега су они наставили даље ка селу. У исказу датом на главном претресу је потврдио да је видео убиство које се десило на улазу у село и да мисли да је водник Козлина на улазу у село у дворишту прве куће у коју су ушли, пуцао у старијег човека, при чему је делимично изменио свој исказ наводећи да није сигуран да ли је био у питању цивил или је тај човек био у униформи. Детаљно је описао при томе, да је видео да је Козлина уперио пушку у тог старца, да није видео да ли је опалио из пушке у његовом правцу јер је он тада окренуо главу, али да је видео да је старац пао, да он мисли да је убијен са леђа, видео је да човек пада и том паду је претходило пуцање, а Козлина је тада од тог човека био удаљен можда 20 до 30 метара. Није му прилазио и закључак о томе да је мртав, донео је на основу тога што је видео да је пао у моменту када је чуо пуцањ.

Ценећи наводе исказа ових сведока, а у вези исказа сведока-оштећеног Маљић Воција, сведока-оштећеног Бекима Гашија, суд је нашао да су сви ови искази међусобно сагласни у односу на околности под којима је повређен сведок-оштећени Маљић Воци, који је очигледно прва жртва овог догађаја и несумњиво је повређен при самом уласку групе војника у село, а имајући у виду и исказе сведока Драгише Јахимовића и сведока Слободана Глигорића да се група војника коју је предводио Козлина Рајко обзиром на реон који је требала да поседне, кретала по средини села, те је суд ценећи све ове утврђене чињенице поуздано закључио да је оптужени Козлина Рајко по уласку у село Трње, пуцао у оштећеног Маљић Воција, цивила албанске

националности и телесно га повредио на начин на који је то сведок-оштећени Маљић Воци описао.

Обзиром да је током овог кривичног поступка оптужени Козлина Рајко указивао да је у сукобу са сведоком Дејаном Милошевићем јер је сведочио у кривичном поступку у коме је сведок Дејан Милошевић осуђен и да је његов исказ пред судом мотивисан осветом према њему због сведочења, да је сведок Радивоје Мирковић на главном претресу дана 20. марта 2018. године пред судом изјавио да је он пуцао у цивиле који су лишени живота у дворишту Гаши Муслија, да је одбрана током поступка изражавала сумњу у веродостојност исказа сведока Ервина Маркишића указујући на његово избегавање осуде за извршено кривично дело, суд је са посебном пажњом ценио исказе ових сведока и њихове наводе и прихватио је наводе њихових исказа само у односу на чињенице и околности о којима су се изјашњавали, а који су сагласни исказима осталих испитаних сведока и других изведених доказа.

У односу на кривично-правне радње оптуженог Козлина Рајка које су му оптужницом стављене на терет, издавање наредбе присутним војницима из своје групе да пуцају у цивиле који су по његовом наређењу седели у дворишту куће Гаши Муслија, лишење живота 15 цивила, Шефке Гаши, Хабибе Гаши, Фисника Гаши, малолетне Натуре Гаши, малолетног Емира Гаши, Шућери Гаши, Седата Гаши, Хуре Гаши, Љуљете Гаши, Селвете Гаши, Бљерте Гаши, Љутмурије Гаши, Шћипе Битићи, Алтиона Битићи, Ћизиде Битићи и телесно повређивање Гаши Исмета и Битићи Неџата, изјашњавали су се у овом кривичном поступку као очевици догађаја сведок-оштећени Беким Гаши, сведок-оштећени Неџат Битићи који је преживео убиство цивила са којима се налазио у групи у дворишту куће Мусли Гашија, а који је тада задобио телесне повреде, сведоци Дејан Милошевић, Бојан Гајић, Ервин Маркишић, Радивоје Мирковић, а о својим сазнањима о лишењу живота и телесном повређивању цивила у дворишту куће Мусли Гашија изјашњавали су се и сведок-оштећена Шућерије Гаши, сведок-оштећена Ариффе Гаши, сведок-оштећени Милаим Гаши, сведок-оштећена Ћиле Гаши, сведок-оштећена Хамиде Гаши, а у датим исказима суду су међусобно сагласно и потпуно искрено саопштили податке о жртвама и околностима њиховог лишења живота, телесног повређивања и начина на који су лишени живота.

Сведок-оштећени Беким Гаши није очевидац убистава и телесног повређивања цивила у дворишту куће његовог стрица Мусли Гашија, у коме су у овом догађају лишене живота његова мајка Фјура Гаши и четири његове сестре Љуљета Гаши, Селвете Гаши, Љумтурије Гаши и Бљерта Гаши, а према његовој изјави све чињенице и околности овог догађаја сазнао је од сведока-оштећеног Неџата Битићија и Исмета Гашија који су тада телесно повређени, а били су у групи на коју је пуцано. Из исказа сведока-оштећеног Бекима Гашија утврђено је да су у дворишту његовог стрица Муслија Гашија тада лишени живота осим његове мајке и његових сестара Мусли Гаши који је убијен унутар куће у гостинској соби, његова супруга Шефкиназе Гаши, његови синови Шућури и Седат Гаши, снаја а супруга његовог сина Хабибе Гаши и њихово троје деце Фисник Гаши, старости 10 година, Натуре Гаши старости 7 година, Емир Гаши старости 5 година, да су тада у овом дворишту лишени живота и Ђузете Битићи, Шибе Битићи и Ељтион старости две године, који су сви били приликом убиства у седећем положају испред куће, а од Исмета Гашија сазнао је у да је на њих пуцала војска. Исмет Гаши је тада имао повреду главе од ударца кундаком пушке.

О повређивању Гаши Исмета осим сведока-оштећеног Бекима Гашија, изјаснили су се и сведок-оштећени Неџат Битићи, сведок-оштећена Шућерије Гаши, сведок-оштећена Ариффе Гаши и сведок-оштећени Милаим Гаши и сви су у својим исказима били сагласни да је у овом догађају Гаши Исмет који је према изјави сведока-оштећене Шућерије Гаши преминуо 2006. године, тада задобио повреду главе ударцем кундаком пушке.

Сведок-оштећени Неџат Битићи испитан пред замеником тужиоца за ратне злочине и непосредно на главном претресу, детаљно је описао догађај, убиство и повређивање цивила у дворишту куће Гаши Муслија, а сагласно наводима исказа сведока Бекима Гашија у свом исказу саопштио је податке свих лица која су тада лишена живота. Његов исказ сагласан је исказу сведока Бекима Гашија у односу на околност да је Мусли Гаши лишен живота у својој кући. Сведок Неџат Битићи је најпре у исказу датом пред замеником тужиоца за ратне злочине дана 10.10.2013. године навео да је по доласку у двориште двојице-тројице полицајаца или војника, његов ујак Мусли Гаши, који је тада имао 85 година, рекао да ће ићи у двориште, да ће се некако са њима споразумети, јер познаје добро језик, а и међу њима у кући је било више жена него мушкараца, да је након тога врата собе у којој су се налазили отворило лице са аутоматом у рукама и наредило им да изађу у двориште, а по изласку у двориште да је видео свог ујака Муслија који је стајао, а да су затим са њим ушли у кућу у којој је он боравио са супругом, а сви они остали су по наредби седели у дворишту док су испред њих стајала три лица која су држала оружје у рукама. У једном тренутку из унутрашњости куће у којој се налазио Мусли, зачула се пуцњава, а затим је из куће одакле се зачула пуцњава, изашао војник и питао је присутне чија је кућа која се налазила испред њих, а када се јавио Исмет Гаши, ударио га је кундаком пушке у главу, од ког ударца је Исмет пао и у том тренутку он је чуо како је неко ко се налазио са његове десне стране, иза њега рекао „пуцај“, након чега су тројица која су стајала испред њих, отпочела рафалну паљбу. И у исказу на главном претресу сведок-оштећени Неџат Битићи се изјаснио да су у двориште Гаши Муслија најпре ушла два војника који су у дворишту остали само два минута, да су затим изашли на улицу, да су након тога у двориште ушла 25 до 30 војника од којих су двојица ушла у салон, а један је остао на вратима, да су остали војници били у дворишту у коме је био и стриц Гаши који је остао да преговара са њима, а након што су по њиховој наредби сви они изашли у двориште, да је један од те двојице, не зна да ли је то био командант, одвојио је Мусли Гашија и убацио га у другу кућу удаљену пет до шест метара од прве куће, а да су тројица војника стајала испред њих са оружјем у рукама, а четири или пет метара од њих налазили да су се налазили други војници. Из правца у коме су одвели Мусли Гашија, чуо се пуцањ и он није лично видео када су убили Муслија, али зна да је Мусли ушао кроз та врата, да су војници изашли, а да он није изашао за њима. По изласку из куће, командант је питао чија је ово кућа, показујући на кућу испред њих која је горела, а након што је устао Исмет Гаши, командант је одмах рекао „пуцај“ и њих тројица су почели да пуцају према њима, а други нису. Ове чињенице које је у својим исказима изнео сведок-оштећени Неџат Битићи, у супротности су са наводима оптужнице о начину лишења живота Гаши Муслија. Наиме, у оптужници је наведено да је оптужени Козлина Рајко након телесног повређивања Маљић Воџија дошао до дворишта Гаши Муслија у коме се налазило више објеката и наредио војницима из своје групе да све те објекте претресу и да у двориште изведу све становништво које се у кућама затекне, па када су цивили изведени у двориште, наредио је припадницима његове групе војницима Милошевић Дејану и Маркишић Ервину да виде да ли има још некога у једном од објеката, те су њих двојица извршили наређење, претражили кућу и

саопштили му да нема никога, након чега је он сам претражио и у њој пронашао оштећеног Гаши Муслија старости 72 године, кога је извео у двориште и наредио Маркишићу да пуца у оштећеног, па када је он то одбио, гурнуо је оштећеног испред себе према другој кући у дворишту и из ватреног оружја пуцао у оштећеног Гаши Муслија и на тај начин га убио, након чега је рекао „Ево овако се убија“. Ови наводи оптужнице не поткрепљују ни искази сведока Радивоја Мирковића и Ервина Маркишића, који су у исказима датим и у истражном поступку, а затим и на главном претресу, јасно раздвајали ова два догађаја - убиство старијег човека кога су затекли са лулом иза врата приликом претреса куће, за кога наводе да је убијен од стране оптуженог Козлина Рајка и пуцање на цивиле који су седели у дворишту. На главном претресу одржаном дана 20. марта 2018. године на питање тужиоца да ли се сећа старијег човека који је био изведен из куће који је имао лулу, сведок Радивоје Мирковић је изјавио да се сећа да је био у питању мршави старији човек који је имао можда 70 година, а на даље питање да ли је био у дворишту и да ли је он тада изведен из куће, сведок Мирковић је био категоричан и изјавио је „То није, колико се ја сећам, то није у том, то је друго двориште било“. Из датог исказа сведока Дејана Милошевића на главном претресу произилази да су приликом претреса куће затекли старијег човека иза врата, згрченог, што нису хтели да пријаве Рајку Козлини, а у дворишту куће у којој је било више жена, мушкараца који су седели на земљи, да им Рајко Козлина није поверовао да никога нема у кући, да је сам ушао у кућу, извео тог човека из куће, извадио пиштољ, пуцао му отпозади у главу и убио га. У односу на исказе сведока Ервина Маркишића и Радивоја Мирковића наводи да је тај човек имао у руци стару зарђалу пушку. Очигледно је да сведоци Радивоје Мирковић, Ервин Маркишић и Дејан Милошевић не описују убиство овог старијег човека на идентичан начин, нити на начин на који је сведок-оштећени Неџат Битићи описао убиство Гаши Муслија, а искази свих ових сведока Ервина Маркишића, Радивоја Мирковића, Дејана Милошевића, Неџата Битићија, не потврђују наводе оптужнице о начину страдања Мусли Гашија. Сведоци Радивоје Мирковић, Ервин Маркишић, Дејан Милошевић имају разлога да изместе убиство старијег човека које описују ради избегавања своје кривичне одговорности. Сведоку-оштећеном Неџату Битићију покојни Мусли Гаши био је близак рођак, ујак, код кога је он након бекства из Студенчана боравио, био је са њим непосредно пре него што је Гаши Мусли лишен живота, а по налажењу суда у датим исказима пред тужиоцем за ратне злочине и на главном претресу, детаљно се и међусобно сагласно изјаснио у односу на све битне околности. Обзиром да је и сам жртва овог догађаја у коме су лишени живота његови најблискији сродници, те је мотив његовог сведочења по налажењу његовог суда, утврђивање истине о овом догађају, стога је суд исказу сведока-оштећеног Неџата Битићија поклатио веру, и из његовог исказа поуздано је утврдио да је покојни Гаши Мусли из дворишта у коме је покушао да преговара са војницима да би заштитио своју породицу и рођаке, уведен у кућу од стране војника који је након његовог убиства ударио кундаком пушке Исмета Гашија у пределу главе, а што је према казивању Неџата Битићија било лице које се налазило близу Исмета Гашија, те имајући у виду да сведок Неџат Битићи наводи да је у том тренутку чуо да је неко ко се налазио иза њега са његове десне стране рекао „пуцај“, а што је према сведочењу свих испитаних сведока током овог поступка био оптужени Козлина Рајко, то оптужени Козлина Рајко није био лице које је изашло из куће након пуцња којим је убијен покојни Мусли Гаши. Стога по налажењу суда, није било поузданих доказа да је оптужени Козлина Рајко лишио живота Гаши Муслија, а није било ни доказа као што је у диспозитиву оптужнице наведено, да је војницима из своје групе претходно наредио да изврше претрес свих објеката, то је суд ове наводе изоставио из чињеничног описа у пресуди, као и наводе да је телесно повредио

оштећеног Гаши Исмета, обзиром да је из исказа сведока-оштећених Бекима Гашија, Неџата Битићија, Шућерије Гаши, Ариффе Гаши, Милаима Гашија поуздано утврђено да су повреде које је задобио Гаши Исмет нанете ударцем кундака у пределу главе и да ову радњу није извршио оптужени Козлина Рајко, а као што је то напред наведено. Улогу оптуженог Козлине Рајка у убиству 15 цивила и повређивању сведока-оштећеног Битићи Неџата, детаљно су у својим исказима описали сведоци Радивоје Мирковић, Ервин Маркишић, Дејан Милошевић, сведок Бојан Гајић, а њихови искази у сагласности су са наводима исказа сведока-оштећеног Неџата Битићија који оптуженог Козлина Рајка није познавао, али је његов исказ међусобно сагласан са исказима наведених сведока у погледу начина на који су 15 цивила лишена живота у дворишту Гаши Муслија, који догађај је оштећени Неџат Битићи преживео са повредама руке.

Са свих наведених разлога у овом кривичном поступку је са потпуном извесношћу утврђено да је оптужени Козлина Рајко телесно повредио Маљић Воџија и Битићи Неџата на начин на који је то описано у изреци ове пресуде и да је заједно са њему тада потчињеним војницима, а по његовој наредби, лишио живота 15 цивила албанске националности у дворишту куће Гаши Муслија дана 25.03.1999. године.

Увидом у извештај Комисије за нестала лица, Владе Републике Србије број 021-00-16/2018-01 од 20.03.2018. године, утврђено је да су према расположивој документацији те Комисије дана 25.03.1999. године у селу Трње, општина Сува Река, нестала лица: Мусли Гаши од оца Шабана, рођен 15.03.1927. године који се води под редним бројем 484, Шефка Гаши од оца Гјемали, рођена 20.06.1925. године која се води под редним бројем 496, Шућери Гаши од оца Мусли, рођен 06.04.1949. године који се води под редним бројем 497, Фисник Гаши од оца Хисена, рођен 05.01.1989. године који се води под редним бројем 467, Лумтурије Гаши од оца Латифа, рођен 14.07.1981. године, који се води под редним бројем 480, Луљета Гаши од оца Латифа, рођена дана 20.09.1965. године, која се води под редним бројем 479, Селвете Гаши од оца Латифа, рођена 16.01.1968. године, која се води под редним бројем 492, Блерта Гаши од оца Латифа, рођена дана 24.01.1984. године, која се води под редним бројем 463, Седат Гаши од оца Шућерија, рођен дана 12.06.1986. године који се води под редним бројем 491, Натура Гаши од оца Хисена, рођен 04.08.1991. године, која се води под редним бројем 486, Емир Гаши од оца Хисена, рођен 01.09.1994. године, који се води под редним бројем 466, Хабибе Гаши од оца Хасана, рођен 07.10.1968. године, који се води под редним бројем 468, Алтион Битићи од оца Лулзима, рођен 02.01.1997. године, који се води под редним бројем 245, Шћипе Битићи од оца Дака Бајрама, рођен 05.10.1972. године, који се води под редним бројем 253, Ђузиде Битићи од оца Елсхани Арифа, рођена 15.04.1940. године која се води под редним бројем 250, Хирје Гаши од оца Гаши Ли, рођен 06.03.1942. године, који се води под редним бројем 474, Рамадан Краснићи од оца Исуфа, рођен 01.01.1928. године, који се води под редним бројем 821 и Хаки Гаши од оца Мисина, рођен 10.02.1927. године, који се води под редним бројем 470.

Сходно подацима о несталим лицима наведеним у овом извештају Комисије Владе Републике Србије, суд је изменио чињенични опис изреке пресуде у делу у коме се наводе имена лица лишених живота, уподобивши исти наведеном извештају, односно извештају Комисије несталих лица.

Догађај који је предмет овог кривичног поступка, одиграо се у време немеђународног сукоба између Савезне републике Југославије - Војске Југославије и

полицијских снага Републике Србије, са једне стране и припадника оружане организације тзв. „Ослободилачка војска Косова“ (ОВК) са друге стране, који се одвијао у периоду од 23.03.1998. године до 20.06.1999. године и истовремено међународног оружаног сукоба између оружаних снага СРЈ и коалиције НАТО снага који се одвијао у периоду од 24.03.1999. године до потписивања Војнотехничког споразума 09.06.1999. године. Дана 24.03.1999. године отпочела је офанзива НАТО снага према Савезној Републици Југославији и ваздушни напади на циљеве СРЈ, а Савезна влада је истога дана донела Одлуку о проглашењу ратног стања. Место извршења кривичног дела које је оптуженом Рајку Козлини стављено на терет, налази се на подручју Аутономне Покрајине Косова и Метохије, Општина Сува Река, у селу Трње, које је у то време било настањено становништвом албанске народности, као што је то утврђено из исказа саслушаних сведока.

Кривично дело из члана 142 став 1 КЗ СРЈ врши онај "ко кршећи правила међународног права за време рата, оружаног сукоба или окупације нареди да се изврши напад на цивилно становништво, насеље, поједина цивилна лица или лица онеспособљена за борбу, који је имао за последицу смрт, тешку телесну повреду или тешко нарушавање здравља људи; напад без избора циља којим се погађа цивилно становништво; да се према цивилном становништву врше убиства, мучења, нечовечна поступања, биолошки, медицински или други научни експерименти, узимање ткива или органа ради трансплантације, наношење великих патњи или повреда телесног интегритета или здравља људи; расељавање или пресељавање или присилно однародњавање или превођење на другу веру; присиљавање на проституцију или силовања; примењивање мера застрашивања и терора, узимање талаца, колективно кажњавање, противзаконито одвођење у концентрационе логоре и друга противзаконита затварања, лишавања права на правилно и непристрасно суђење; присиљавање на службу у оружаним снагама непријатељске силе или у њеној обавештајној служби или администрацији; присиљавање на принудни рад, изгладњивање становништва, конфисковање имовине, пљачкање имовине становништва, противзаконито и самовољно уништавање или присвајање у великим размерама имовине које није оправдано војним потребама, узимање незаконите и несразмерно велике контрибуције и реквизиције, смањење вредности домаћег новца или противзаконито издавање новца или ко изврши неко од наведених дела".

Категорија ратних злочина подразумева разне облике нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата или у вези са ратом, чиме се крше правила међународног права. Ту категорију представљају тешке повреде норми међународног ратног и хуманитарног права, како уговорног, тако и обичајног, а обавеза инкриминисања оваквих повреда предвиђена је, пре свега, Женевским конвенцијама од 12. августа 1949 године и Допунским протоколима уз наведене конвенције. Одлуком Народне скупштине, бивша ФНРЈ је 1950. године ратификовала је све четири Женевске конвенције, а одредбе ових конвенција, као и Допунских протокола, инкорпорирани су у домаће законодавство.

У конкретном случају, окривљени Козлина Рајко иако је био свестан да поступа супротно Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и то одредби члана 3 став 1 тачка 1-а, супротно одредби члана 4 тачка 1 и 2 Допунског протокола 2 уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године, према лицима која уживају заштиту на основу наведених законских одредби као цивилна лица која нису узела учешће у непријатељствима, те да тиме врши кривично

дело ратни злочин против цивилног становништва, али је и поред те свести све описане кривично правне радње наведене у изреци ове пресуде лишење живота, телесно повређивање, издавање наредбе за лишење живота цивила албанске националности, свесно и вољно преузео, свестан свог дела чије је извршење хтео, те је оптужени Козлина Рајко са директним умишљајем извршио кривично дело из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ, ближе описано у изреци ове пресуде.

Применом блажег закона по учиниоца, а што је Кривични закон СРЈ из 1993. године, суз је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције оптуженом, а полазећи од опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 5 став 2 КЗ СРЈ и сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ, ценио све околности прописане одредбама члана 41 КЗ СРЈ од којих зависи врста и висина кривичне санкције. Као олакшавајуће околности на страни оптуженог Козлина Рајка, суд је ценио да је оптужени Козлина Рајко породичан човек, ожењен, отац једног малолетног детета, да раније није осуђиван, нити се против њега води други кривични поступак, да је наведено кривично дело извршио у време када је имао навршене 23 године живота, да је запослен и да својим радом остварује средства за своје издржавање и издржавање чланова свог домаћинства, а цењен је и протек времена од извршења кривичног дела. Но, и поред бројних олакшавајућих околности на страни оптуженог Козлина Рајка, суд је нашао да предузете кривично правне радње оптуженог, као и последице које се огледају у смрти великог броја цивила, међу њима и деце, да се само казном затвора у наведеном трајању може постићи сврха кажњавања у циљу остварења специјалне и генералне превенције.

Одлука о висини судског паушала донета је сходно дужини и трајању овог кривичног поступка, као и личним и материјалним приликама оптуженог, а обзиром да суд није поседовао све податке за одлуку о трошковима кривичног поступка, иста ће бити донета накнадно посебним решењем.

Оштећени су упућени на парницу ради остварења имовинско-правног захтева, обзиром да током овог кривичног поступка висина имовинско-правног захтева није одређена.

Против ове пресуде може се изјавити жалба Апелационом суду у Београду у року од 15 дана, а преко овог суда.

Сачекајте, нисам завршила.

Детаљне разлоге за своју одлуку суд ће изнети у писменом отправку, који ће бити достављен странкама.

У завршним речима заменика тужиоца за ратне злочине указано је да сваког 25. марта најближи покојних лишених живота у селу Трње, излазе, помињу овај догађај и да се сваког 25. марта питају, ко је то учинио. Суд поступа у границама оптужбе и утврђује, да ли су лица која су оптужена, извршила оно што се у оптужници наводи, односно да ли докази који су пружени то потврђују. Суд не може да се креће ван граница оптужбе, јер би то било прекорачење оптужног захтева и та пресуда би била укинута због битних повреда поступка. Обзиром да је у оптужници за убиство великог броја цивила, а чије се лишење живота ставља на терет, односно наводи да је последица издате команде оптуженог Гавриловић Павла, није наведено ко је извршилац, а уосталом, ни истрага која је претходила овом кривичном поступку, није

утврдила и суду није доставила доказе и непосредни извршиоци ових кривичних дела, односно лица која су ове оштећене лишили живота, означени су као НН припадници Позадинског батаљона, у односу на наводе заменика тужиоца да је суд дужан да одговори ко је то учинио, као што сам навела, суд то није дужан. То су дужни истражни органи, дужна је истрага да прикупи довољно доказа, а суд је дужан само да утврђује, да ли докази који су достављени, потврђују наводе оптужнице. С тога суд нема разлога, као што је то тужилац указао, да се стиди. Рекао је да се нико овде не постиди, да је суд дужан да утврди ко је ово извршио, да се нико овде не постиди. Суд нема разлога да се постиди, суд је дао своје разлоге за ослобађајућу пресуду. Ко треба да се постиди, то ће најбоље да процене и најпре треба да цене оштећени који су у овом догађају изгубили своје најближе.

Изволите, браниоче.

Адвокат Никола Ханжек: Поштована судија, сходно одредби члана 432 ЗКП, ја бих замолио уколико Ви одобрите, да рок за жалбу буде тридесет дана.

Председник већа: Може. Да ли неко још од бранилаца тражи? Само се представите, да би остало на транскрипту.

Адвокат Милета Митровић: Адвокат Милета Митровић. Дакле, понављам захтев колеге Ханжека у погледу додатног рока за изјављивање жалбе.

Председник већа: Добро. Све разлоге, детаљно суд ће изнети и биће вам достављени у пресуди.

Довршено у 15:50 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА